

မိတ်ကူးလိုချင်သူများအတွက်
mkybe.com

တို့ပိုင်တဲ့မြေ

ဖောင်ထွန်းသူ

OF MICE AND MEN
John Steinbeck

တက္ကသိုလ်

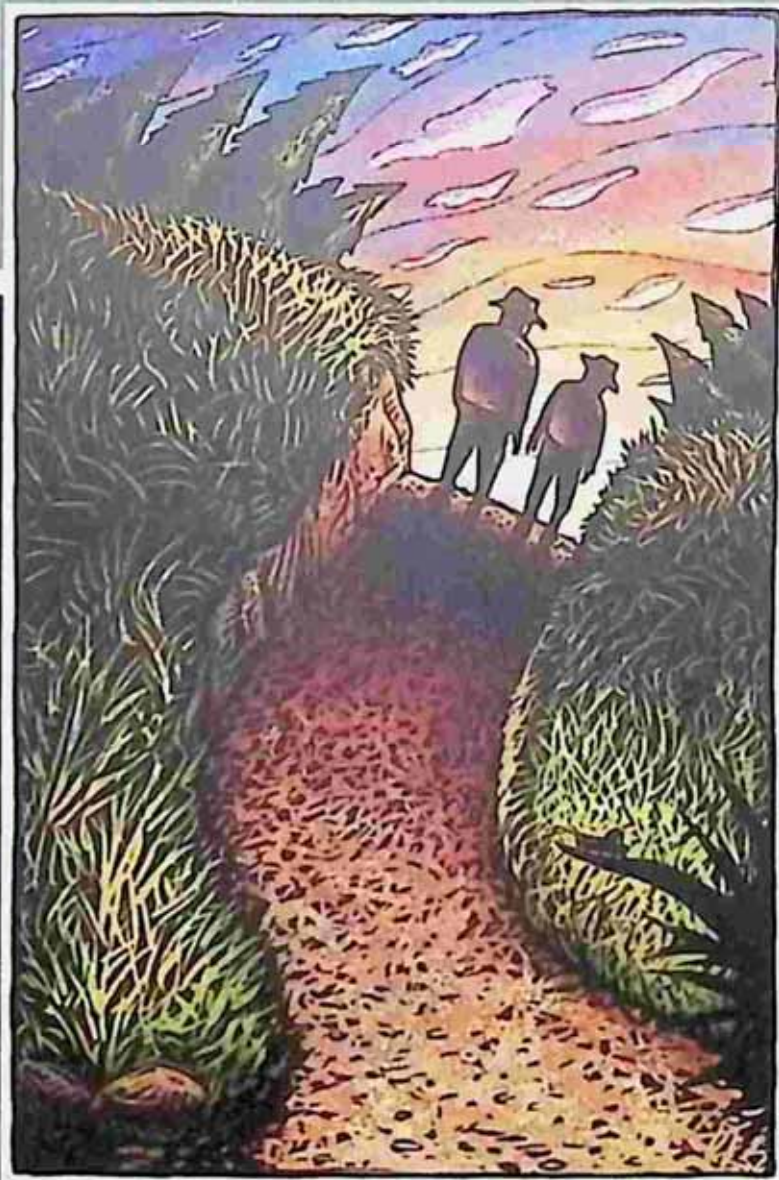
mgyoe.com

တို့ဝိုင်းတဲ့မြေ

မောင်တွန်းသူ

OF MICE AND MEN

John Steinbeck

ISBN9789997111432

TUN31

9 789997 111432

2,000.00KS

တိုပိုင်တဲ့မြေ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၅၁၂၀၅၁၀ နှင့်

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၇၆၁၀၇၁၀ တို့ဖြင့်

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း III. ဧ. ဝပြုလုပ်ပြီး ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချို
စာအုပ်တိုက်၊ ၈၅၊ ၁၆၄ လမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်နှင့် ပုံနှိပ်သူ -
ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ တာမွေ၊ ရန်ကုန်တို့က စတုတ္ထ
အကြိမ် စောင်ရေ- ၅၀၀ ရိုက်နှိပ်ကာ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်၊ နိုဝင်ဘာလတွင်
တန်ဖိုး ၂ ၀၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိသည်။

စာအုပ်ချုပ် - ကိုမြင့်၊ ညှိဝမ်းခြင်း

၈၀၈ • ၀၂၃

ထွန်းသူ ၊ မောင်

တိုပိုင်တဲ့မြေ / မောင်ထွန်းသူ ။ - ရန်ကုန်။

စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ ၄ ကြိမ်၊ ၂၀၁၀။

စာမျက်နှာ ၁၄၉ မျက်နှာ၊ ၁၃.၂ စင်တီ* ၂၀.၅ စင်တီ

မူရင်းအမည် - Of Mice and Men by John Steinbeck

(၁) ဘာသာပြန်သူ - မောင်ထွန်းသူ

(၂) တိုပိုင်တဲ့မြေ

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

ဤဝတ္ထုသည် 'ဒေါသမာန်' ဝတ္ထုဖြင့် ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သော အမေရိကန် စာရေးဆရာကြီး 'ဂျန်စတိန်းဘက်' ၏ ထူးခြားသော လက်ရာတစ်ခု ဖြစ်သည်။ 'တို့ပိုင်တဲ့မြေ' ကို ၁၉၃၇ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေခဲ့ရာ ချက်ချင်းပင် လူကြိုက်များသော စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်လာသည်။ အမေရိကန် စာပေလောကတွင်လည်း အလွန် ထူးခြားသော စာအုပ်တစ်အုပ်အဖြစ် ထင်ရှားလာခဲ့သည်။

ဤဝတ္ထုသည် ဂျန်စတိန်းဘက်၏ ထူးခြားပြောင်မြောက်သော အနုပညာ အရည်အသွေးများကို ဖော်ပြထားသည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပေသည် ဟူ၍လည်း စာပေပညာရှင်များက အဆိုပြုခဲ့ကြသည်။ 'တို့ပိုင်တဲ့မြေ' သည် အခြားသော တွေ့နေကျ မြင်နေကျ ဝတ္ထုများလို ရှည်ရှည်ထူထူ အမျိုးအစားထဲကမဟုတ်၊ တိုတိုနှင့် ပါးပါးကလေး ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အနှစ်သာရဖြင့် တန်ဖိုးမဖြတ် နိုင်လောက်အောင် ထူးခြားပြီး ခမ်းနားကြီးကျယ်သည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည် ဟုလည်း စာပေဝေဖန်ရေးသမားများက ဝေဖန်ခဲ့ကြလေသည်။

ဂျန်စတိန်းဘက်သည် ဤဝတ္ထုကို ပြဇာတ်အဖြစ် စင်တင်ရန် ရည်ရွယ် ပြီး ရေးခဲ့ခြင်းမဟုတ်။ သို့သော်လည်း ဝတ္ထုပုံစံဖြင့်ရေးသားထားသော ပြဇာတ် တစ်ပုဒ်အသွင် ဝင်လျက်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဤဝတ္ထုကို အပြုအပြင် အဖြတ်အတောက်မလုပ်ဘဲ အစမှအဆုံး သူ့အတိုင်း၊ နယူးယောက်မြို့ ကမ္ဘာကျော် ဘရော့ဒ်ဝေး ဇာတ်ရုံကြီး၌ ပြဇာတ်အသွင် စင်တင်ခဲ့ရာ များစွာ လူကြိုက်များခဲ့ပြီး ကမ္ဘာကျော်သည်အထိ အောင်မြင်ခဲ့ပြန်သည်။

ဂျန်စတိန်းဘက် ရေးခဲ့သည့် ဝတ္ထုများသည် တစ်မျိုးတစ်ပုံစီ ထူးခြားခဲ့ သည်ချည်း ဖြစ်၏။ သူရေးခဲ့သမျှ ဝတ္ထုများအနက် ဤဝတ္ထု 'တို့ပိုင်တဲ့မြေ' နှင့် 'ဒေါသမာန်' ('တို့ပိုင်တဲ့မြေ' ဝတ္ထုထွက်ပြီးနောက် နှစ်နှစ်အကြာ ၁၉၃၉ ခုနှစ်

တွင် ထွက်ခဲ့သည့်စာအုပ်) ဝတ္ထုတို့ကို အမေရိကန် စာပေပညာရှင်များက ဂန္ထဝင် ဝတ္ထုများအဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ နိုင်ငံအသီးသီး ကပါ ဤဝတ္ထုနှစ်ပုဒ်ကို ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုများအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုကာ ဘာသာပြန်ခဲ့ ကြလေသည်။

‘ဒေါသမာန်’သည် အမေရိကန် လယ်ယာလုပ်သားတို့၏ ဘဝကို ထိထိခိုက်ခိုက် ဖြစ်အောင် ဖော်ပြထားသော ဝတ္ထုဖြစ်၏။ ယခု ‘တို့ပိုင်တဲ့မြေ’သည် လယ်ယာလုပ်သားဘဝမှ မြေမဲ့ယာမဲ့ အခြေအနေမဲ့ ဖြစ်သွားကြသော လူသား နှစ်ဦး၏ တစ်မူထူးခြားသော သမုဒယသံယောဇဉ်ကို သိမ်မွေ့စွာ ဖွဲ့ဆိုထားသည့် ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ စာဖတ်ပရိသတ်များ နှစ်သက်ကြလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။

မောင်ထွန်းသူ

၁၉၈၇ ခု၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၃ ရက်၊

(၁)

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ်အတွင်းရှိ ဆိုလီဒက်မြို့၏ တောင်ဘက် မိုင်အနည်းငယ်မျှ အကွာတွင် ဆလောင်းနပ်စ်မြစ်သည် တောင်ကမ်းပါးဆီသို့ ဦးတိုက်ကာ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ကွေ့ပတ်စီးဆင်းလျက် ရှိသည်။ ဤနေရာတွင် မြစ်သည် ရေအလွန်နက်ပြီး အရောင်မှာ စိမ်းလျက်ရှိ လေသည်။ နေရောင်ခြည်ပက်ဖျန်းထားသဖြင့် အဝါရောင်သမ်းနေသည့် သဲပြင်များ ပေါ်မှ ဖြတ်သန်းစီးဆင်းလာခဲ့ရသော ဆလောင်းနပ်စ်မြစ်ရေသည် ဤနေရာ ရောက်သည်အထိ ပူနွေးလျက်ပင် ရှိနေသေး၏။

မြစ်၏တစ်ဖက် ကမ်းပါးပေါ်မှ ရွှေဝါရောင်သမ်းနေသော တောင်ပူစာ ငယ်များသည် တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး ရှေ့စဉ်နောက်ဆက် တန်းစီကာ ကျောက်ဆောင် ကျောက်စွန်းကြီးများ ထူထပ်လှသည့် ဂါဘီလန် တောင်တန်းကြီးများဆီသို့ ပြေးသွားနေကြသည့်နှယ် ရှိသည်။ တောင်ကြားတည်ရှိရာ မြစ်ကမ်းဘက်တွင် မြစ်ရေသည် ကမ်းပါးပေါ်၌ အစီအရီ ပေါက်နေကြသည့် သစ်ပင်ကြီးများနှင့် တစ်ပြေးတစ်ညီတည်းလို ဖြစ်လျက်ရှိသည်။

နွေဦးပေါက်တိုင်း ရွက်သစ်ရွက်နုများဖြင့် စိမ်းလန်းစိုပြည်နေလေ့ရှိသော မိုးမခပင်များနှင့် ရေသဖန်းပင်များ၏ အကိုင်းအခက် အရွက်အလက်များသည် မြေပြင်ထက်သို့ ကွေးညွတ်ကာ ငိုက်စိုက်ကျလျက်ရှိကြ၏။ ဆောင်းရာသီဝင်၍ ရေတက်လာသော အခါများတွင် မြစ်ရေသည် သူ့အပေါ် ကိုင်းကျနေကြသည့် အကိုင်းအခက်များဆီမှ ရွက်အိုရွက်ဟောင်းများကို တိုးဝှေ့တိုက်ခိုက်ကာ ရေစီးနှင့် အတူ သယ်ဆောင်သွားလေ့ရှိ၏။

သစ်ပင်ကြီးများအောက်ရှိ သဲမြေပေါ်၌ ထူထပ်စွာ စုပုံနေကြသော သစ်ရွက်ဟောင်းများသည် အလွန်အမင်း ခြောက်သယောင်း နေကြသည်ဖြစ်ရာ

ကင်းလိပ်ချောတစ်ကောင် ဖြတ်ပြေးရုံမျှဖြင့် ချိုးချိုးချွတ်ချွတ်အသံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာတတ်သည်။ ညနေခင်းဆိုလျှင် ယုန်များသည် ချုံကြိုချုံကြားများ ကြားအတွင်းမှ ထွက်လာပြီး သဲမြေပြင်ပေါ်၌ ထိုင်နေတတ်ကြ၏။ ညညကျကာ မှ အပြင်သို့ထွက်၍ ကျက်စားလေ့ရှိကြသော တောကြောင်များ၏ ခြေရာများနှင့် အနီးအနားတစ်ဝိုက်ရှိ နွားခြံများမှ ခွေးများ၏ ခြေရာများသည် ညဉ့်နက်ပိုင်း ရောက်ကာမှ ရေဆင်းသောက်လေ့ရှိကြသော သမင်ခြေရာများနှင့် ရောနှောကာ စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းလျက်ရှိသော မြေပြင်ထက်တွင် ပီပီပြင်ပြင် ထင်လျက်ရှိကြလေ သည်။

မိုးမခပင်များနှင့် ရေသဖန်းပင်များကြားတွင် လူသွားလမ်းလေး တစ်လမ်း ရှိရာ ထိုလမ်းလေးကို ပတ်ဝန်းကျင် နွားခြံများမှ မြစ်ရေချိုးရန် လာကြသော လူငယ်များက အသုံးပြုလေ့ရှိကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ညနေခင်းများတွင် ခြေ သလုံးအိမ်တိုင်သမား ခရီးသွားများသည် ရေရှိရာအရပ်၌ ခဏတစ်ဖြုတ် နားခိုရန် ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် အဝေးပြေးကားလမ်းမကြီးပေါ်မှ ဘေးသို့ ဖွဲ့ဆင်းလာ တတ်ကြ၏။ ထိုအခါများတွင်လည်း ဤလူသွားလမ်းကလေးသည် လူလေလူလွင့် ခရီးသည်များ၏ အသုံးပြုခြင်းကို ခံရလေသည်။

တစ်နေရာတွင် အလွန်ကြီးမားသော ရေသဖန်းပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိရာ ထိုအပင်ကြီးမှ ဘေးတစ်ဖက်သို့ တည့်တည့်ကြီး ထိုးထွက်နေသော အနိမ့်ဆုံး ကိုင်းကြီးတစ်ကိုင်း၏ ရှေ့တွင် ပြာပုံကြီးတစ်ပုံရှိသည်။ ထိုပြာပုံကြီးသည် ဤ နေရာ၌ စခန်းချခဲ့သူများ ဖိုခဲ့ကြသော မီးပုံများစွာမှ စုပုံကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ပြာပုံ ကြီးပေတည်း။ သဖန်းကိုင်းကြီးများလည်း ဤနေရာ၌ စခန်းချခဲ့ကြသည့် လူ အများအပြားတက်၍ ထိုင်ခြင်းကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ခံစားခဲ့ရသဖြင့် ပြောင် ချောနေလေပြီ။

ပူအိုက်လှသော နေ့တစ်နေ့၏ ညနေခင်းတွင် လေသည် သစ်ရွက်ကြို သစ်ရွက်ကြားမှ ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လျက် ရှိသည်။ အရိပ်သည် တောင်ကုန်းများ တစ်လျှောက် တရွေ့ရွေ့တက်သွားကာ တောင်ထိပ်ဆီကို ဦးတည်ပြီး ရွေ့လျား လျက်ရှိ၏။ မြစ်ကမ်းပါး သဲသောင်ပြင်ပေါ်တွင်မူ ယုန်များသည် ကျောက်ဆစ် ရုပ်များသဖွယ် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေကြသည်။

ထိုအခိုက်တွင် အဝေးပြေးကားလမ်းမကြီးဘက်မှ ကြွပ်ရွသော သစ်ရွက် ခြောက်များအပေါ် နင်းလျှောက်လာနေသည့် ခြေသံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ယုန်များသည် အသံမထွက်စေဘဲ ပြေးထွက်သွားကြသည်။ ခြေတံရှည် ဗျိုင်း

တစ်ကောင်သည် တောင်ပံများကို တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ကာ မြစ်ကြောဘက်သို့ ပျံသွားသည်။ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်သည် တစ်ခဏမျှ အသက်ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့ကာ ငြိမ်ဆိတ်သွားသည်။ ထို့နောက် လူသွားလမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လာနေသော လူနှစ်ယောက်သည် စိမ်းလဲ့လဲ့ မြစ်ပြင်ဘေး၌ ဘွားခနဲ ပေါ်လာလေသည်။

လူသွားလမ်းကလေးအပေါ် လျှောက်လာကြရာ၌ သူတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရှေ့နောက်ခွာ၍ လျှောက်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။ မြစ်ဘေးရှိ ကျယ်ဝန်းပြန့်ပြူးသော သဲသောင်ပြင်ပေါ် ရောက်လာသည့်အခါတွင်လည်း နောက်မှ လူသည် ရှေ့သို့တက်မလာဘဲ နောက်ကပင် လိုက်လျက်ရှိသည်။ နှစ်ဦးစလုံးသည် ကြေးကြယ်သီးတပ် အပေါ်စား ချည်ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ချည်ကုတ်အင်္ကျီများကို ဝတ်ထားကြသည်။ နှစ်ဦးစလုံးသည် ပုံမပေါ်တော့သည့် ဦးထုပ်မည်းကြီးများကို ဆောင်းထားကြပြီး ကျစ်လျစ်စွာ လိပ်၍ ထုပ်ထားသော စောင်ထုပ်တစ်ထုပ်စီ ပခုံးတွင် လွယ်လာကြသည်။

ရှေ့မှလူသည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ခပ်သေးသေးနှင့် ပိန်ပါးပါး၊ မျက်နှာအသားအရောင်က ခပ်ညိုညို၊ ဂနာမငြိမ်သော မျက်လုံးအစုံနှင့် ဖြစ်သည်။ သူ၏ ကြန်အင်လက္ခဏာ ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများသည် ပီပြင်ပြတ်သားသည်။ ပေါ်လွင်ထင်ရှားသည်။ သေးငယ်သော်လည်း သန်မာသည့်လက်များ၊ ခပ်သွယ်သွယ် လက်မောင်းအိုးများနှင့် ပေါ်လွင်သော နှာခေါင်းတို့သည် ထင်းခနဲ မြင်သာသည်။

သူ့နောက်မှ လူကား သူနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်၏။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် အဆမတန် ကြီးမားထွားကျိုင်းသည့် ဧရာမလူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ မျက်နှာအနေအထားကလည်း ပုံပန်းမကျ၊ မျက်လုံးအစုံသည် ကြီးမားပြူးကျယ်သည်။ ရင်အုပ်ကျယ်သော်လည်း ပခုံးများက ခပ်လျှော့လျှော့၊ လမ်းလျှောက်ပုံမှာ လူကောင်နှင့် မလိုက်အောင်ပင် လေးလံနေကွေးလှသည်။ ခြေထောက်များကို တရွတ်တိုက်ဆွဲသွားနေပုံသည် ဧရာမဝက်ဝံကြီးတစ်ကောင် လျှောက်သွားပုံနှင့် တူသည်။ လမ်းလျှောက်သည့်အခါတွင် သူသည် လက်နှစ်ဖက်ကို လွှဲခြင်း၊ ယမ်းခြင်းမပြု၊ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် တွဲလောင်းကြီးချကာ မလှုပ်မရှား လျှောက်သည်။

ရှေ့မှလူသည် ကွင်းပြင်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ ဖျတ်ခနဲ ရပ်လိုက်၏။ နောက်မှ လိုက်လာသောသူသည် ရှေ့မှလူကို ဝင်၍ တိုးမိတော့မလို ဖြစ်သွားလေ၏။ ရှေ့မှလူသည် သူ့ခေါင်းမှ ဦးထုပ်ကို ဆွဲချွတ်လိုက်ပြီး မေးသိုင်းကြိုးမှ ချွေးများကို လက်ညှိုးနှင့်သပ်၍ သုတ်ကာ ခါလိုက်သည်။

သူ့အဖော် ဧရာမ လူထွားကြီးကတော့ သူ့စောင်ထုပ်ကို ပခုံးမှဖြုတ်၍ ပစ်ချလိုက်ပြီး မြေကြီးပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲချလိုက်ကာ မြစ်ရေကို အားရ ပါးရ သောက်လျက်ရှိ၏။ သူ ရေသောက်နေပုံမှာ ရေထဲသို့ နှုတ်သီးကို ထိုး နှစ်ပြီး စိမ်ပြေနေပြေ ရေသောက်နေသည့် မြင်းတစ်ကောင်နှင့် တူလှသည်။ လူဖလံလေးသည် စိုးရိမ်မကင်းသော မျက်နှာထားဖြင့် လူထွားကြီးဘေးသို့ လျှောက်သွားသည်။

‘ဟေ့ကောင်၊ လင်နီ’ဟု သူက သံပြတ်နှင့် ခေါ်သည်။ ‘ရေတွေကို သိပ် မသောက်နဲ့ကွ’ လင်နီကတော့ သူ့စကားကို ဂရုမစိုက်၊ ရေကိုသာ အငမ်းမရ ဆက်သောက်နေသည်။ လူဖလံလေးက ရှေ့သို့ငုံ့လိုက်ပြီး လူထွားကြီး၏ ပခုံး ကို ဆွဲယမ်းသည်။ ‘ဒီမှာလင်နီ၊ မင်းမနေ့ညက နေမကောင်းဖြစ်သလို ထပ်ဖြစ် လိမ့်ဦးမယ်’

လင်နီသည် ဦးထုပ်ကို မချွတ်တော့ဘဲ သူ့တစ်ခေါင်းလုံးကို ရေထဲနှစ်လိုက် သည်။ ထို့နောက် အလျားမှောက်နေရာမှ ထ၍ထိုင်သည်။ ဦးထုပ်မှ ရေစက်များ သည် သူ၏ ကုတ်အင်္ကျီအပြာပေါ်သို့ တစ်ပေါက်ပေါက်ကျကာ ကျောတစ် လျှောက်သို့ စီးဆင်းသွားနေကြ၏။

‘သိပ်ကောင်းတာပဲ’

ဟု ရေရွတ်သည်။

‘မင်းကော သောက်လိုက်ဦးလေ ဂျော၊ ဝအောင်သောက်လိုက်ကွ’

သူသည် အားရကျေနပ်သွားသည့်ဟန်ဖြင့် ပြုံးလိုက်သည်။

ဂျောက သူ့ပခုံးမှ စောင်ထုပ်ကို ဖြုတ်၍ မြေပေါ်သို့ အသာအယာ ချလိုက်သည်။

‘ရေက သန့်ပါ့မလားမသိဘူး’

ဟု ရေရွတ်သည်။

‘ကြည့်ရတာကတော့ဖြင့် ညစ်ပတ်မယ့်ပုံပဲ’

လင်နီကတော့ သူ့လက်ကြီးတစ်ဖက်ကို ရေထဲနှစ်လိုက်ပြီး လက်ချောင်း များဖြင့် ပုတ်ခတ်၍ ဆော့ကစားလိုက်သည်။ ရေပြင်သည် ပွက်ပွက်ထကာ လှိုင်းဂယက်လေးများ ပေါ်လာသည်။

ထို့နောက် လှိုင်းဂယက်လေးများသည် အတွန့်လိုက် အလိပ်လိုက်ထကာ ကမ်းတစ်ဖက်ဆီသို့ ပြေး၍ရိုက်ခတ်ပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း နောက်သို့ ပြန်လာသည်။ လင်နီသည် လှိုင်းဂယက်လေးများ၏ လှုပ်ရှားမှုကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေ သည်။

‘ကြည့်လိုက်စမ်း ဂျော့၊ ငါလုပ်လိုက်တာကို ကြည့်စမ်း’
ဂျော့သည် ကမ်းပါးပေါ်၌ ဒူးထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ရေကို လက်
ခုတ်နှင့် ခပ်၍ သောက်သည်။

‘အရသာကတော့ ရှိသားပဲ’
ဟု ပြောသည်။

‘ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာမှာ ရေက စီးပုံမပေါ်ဘူး၊ အခုလို မစီးဘဲ တစ်နေရာ
တည်းမှာ ဝပ်နေတဲ့ရေကို ဘယ်တော့မှ မသောက်သင့်ဘူး လင်နီရ်’
ဟု စိတ်ပျက်သည့်လေသံဖြင့် ထပ်ပြောသည်။

‘မင်းဆိုတဲ့ကောင်ကတော့ ရေသာငတ်လာရင် လမ်းဘေးမြောင်းထဲက
ရေပုပ်ရေသိုးကိုတောင် သောက်မယ့်ကောင်ပဲ’

သူသည် ရေကို လက်ခုတ်နှင့် ခပ်ယူလိုက်ပြီး သူ့မျက်နှာကို ပက်လိုက်သည်။
ပြီးတော့ မေးစေ့အောက်နှင့် ကုပ်ပိုးပါမကျန် တစ်မျက်နှာလုံးကို လက်ဖြင့်
လျှောက်၍ ပွတ်သည်။ ထို့နောက် ဦးထုပ်ကို ပြန်ဆောင်းပြီး မြစ်ကမ်းပါးမှ
နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်ကာ ဒူးနှစ်ဖက်ကွေး၍ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ပိုက်ပြီး ထိုင်လိုက်
သည်။

ဂျော့ လုပ်ပုံကိုင်ပုံကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေသော လင်နီက
ဂျော့လုပ်သည့်အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်းလိုက်လုပ်သည်။ သူသည် မြစ်ကမ်းပါးမှ
နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်လိုက်သည်။ ပြီးကော့ ဒူးနှစ်ဖက်ကိုကွေး၍ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်
ပိုက်ကာ အကျအနထိုင်သည်။ ထို့နောက် သူထိုင်နေပုံ ဂျော့နှင့်တူမတူ သိလို
သဖြင့် ဂျော့ကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများ ရှေ့မှ အနည်းငယ်မျှ ဖုံးကွယ်
သွားစေရန်အတွက် ဦးထုပ်ကို ရှေ့သို့ ခပ်ငိုက်ငိုက်ဖြစ်သွားအောင် ဆွဲချလိုက်
သည်။ ဂျော့ ဦးထုပ်ဆောင်းထားပုံနှင့် တထေရာတည်း တူသွားအောင် အတုခိုး
၍ လုပ်လိုက်ခြင်းပေတည်း။

ဂျော့ကတော့ သုန်သုန်မှုန်မှုန် မျက်နှာထားဖြင့် မြစ်ပြင်ဆီသို့ ငေးကြည့်နေ
သည်။ နေပူဒဏ်ကို ခံထားရသဖြင့် သူ့မျက်ခမ်းများသည် နီရဲလျက် ရှိကြ၏။

‘တကယ်လို့သာ ဟို မိမစစ် ဖမစစ် ဒရိုင်ဘာကောင် ကောင်းရင် ငါတို့
နှစ်ယောက် ခြံအထိ ကားစီးသွားရမှာကွ၊ သိလား၊ သူကပြောတော့ လမ်းမကြီးနဲ့
သိပ်မဝေးဘူးတဲ့၊ နည်းနည်းလေးပဲ လျှောက်ရမှာတဲ့၊ သူ့နည်းနည်းက လေး
မိုင်တောင်ရှိတယ်။ ဒီအကောင် ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ ခြံဂိတ်အထိ လိုက်ပို့ရမှာ
ပျင်းလို့ ငါတို့ကို လိမ်ပြောသွားတာ၊ လမ်းမကြီးနဲ့သိပ်မဝေးပါဘူးတဲ့၊ ဟင်း...

ငါလောင်းရဲတယ်၊ အခု ငါတို့လျှောက်ရတာ လေးမိုင် မကတော့ဘူးကွ၊ အခု လောက်ပူတဲ့နေမှာ လျှောက်ရတာဟာ ဘယ်သက်သာမှာလဲ’

ဟု ဒေါသတကြီးဖြင့် ပြောနေသည်။

လင်နီက မဝံ့မရဲ မျက်နှာထားဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။

‘ဒီမယ်... ဂျော့’

‘ဘာလဲ’

‘ငါတို့ ဘယ်သွားကြမှာလဲ’

ဂျော့သည် သူ့ဦးထုပ်ရှေ့နားကို ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ဆွဲချလိုက်ပြီး လင်နီ ကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်သည်။

‘မင်းက မေ့သွားပြန်ပြီပေါ့လေ ဟုတ်လား၊ ငါက မင်းကိုထပ်ပြီး ပြောပြ ရဦးတော့မယ်ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား၊ ဘုရား ကယ်တော်မူပါ။ မင်းဟာ သောက် ရူး သောက်ပေါ တစ်ယောက်ပါလား’

‘ဟုတ်တယ် ငါမေ့သွားပြန်ပြီ’

ဟု လင်နီက တိုးတိုးသာသာ ပြောသည်။

‘ငါ မေ့မသွားအောင် ကြိုးစားပါတယ်၊ ဘုရားစူးပါရစေရဲ့ ဂျော့ရာ၊ ငါ တကယ်ကြိုးစားခဲ့တာပါ’

‘အေးပါ... အေးပါ၊ ငါ မင်းကို ထပ်ပြောပြပါမယ်၊ ငါ့မှာ တခြားလုပ်စရာ အလုပ် ဘာမှမရှိဘဲကိုးကွ၊ အချိန်ရှိသမျှ မင်းကို ပြောစရာရှိတာ ပြောပြလိုက် မင်းက မေ့ပစ်လိုက်၊ ငါက ထပ်ပြောပြလိုက်၊ မင်းက မေ့ပစ်လိုက်နဲ့ ဂျော့အေး သူ့အမေရိုက် ဖြစ်နေမှာပါပဲ’

‘ငါ ကြိုးစားပါတယ်ကွာ၊ တကယ်ကြိုးစားတာပါ’

ဟု လင်နီက ပြောသည်။

‘ဒါပေမဲ့ အလကားပဲ။ မမှတ်မိဘူးကွ၊ မေ့သွားနေတာပဲ၊ ငါလေ ယုန် တွေအကြောင်းကိုတော့ မှတ်မိတယ် ဂျော့ရ’

‘မင်းယုန်တွေကို အသာထားလိုက်စမ်းပါကွာ၊ မင်းမှတ်မိတာဆိုလို့ ဒီ ယုန်တွေပဲရှိတယ်။ အေးပါလေ ရှိပါစေတော့၊ ကဲထပ်ပြီး နားထောင်၊ ဒီတစ်ခါ မင်းမှတ်မိလို့ မဖြစ်ဘူး၊ မင်းမှတ်မိနေမှ ငါတို့ နောက်တစ်ကြိမ် ဒုက္ခမရောက်မှာ ကိုး... မင်းနဲ့ငါ ဟို ဟောင်းဝပ်ဒီလမ်းက အလုပ်အကိုင်ရှာဖွေရေး အေဂျင်စီကို သွားပြီး ကြော်ငြာသင်ပုန်းကြီး ကြည့်ခဲ့ကြတယ်လေ၊ အဲဒါကို မင်းမှတ်မိတယ် မဟုတ်လား’

လင်နီ၏မျက်နှာတွင် ဝမ်းသာကျေနပ်သည့် အပြုံးဝင်လာသည်။

‘ဟုတ်ပြီ ငါမှတ်မိပြီဧရာ၊ အဲ... အဲ... အဲဒီတုန်းက ငါတို့ ဘာလုပ် ခဲ့ကြပါလိမ့်။ ကောင်မလေးတွေ တို့အနားက ဖြတ်သွားတာ ငါမှတ်မိပြီ၊ အဲဒီ တော့ မင်းက မင်းကပြောတယ်’

‘အဲဒီတုန်းက ငါဘာပြောခဲ့တယ်ဆိုတာက အရေးမကြီးပါဘူး အရူး ရယ်။ အဲဒါကို ဘေးဖယ်ထားလိုက်စမ်းပါ။ မာရေးနဲ့ ရယ်ဒီ အလုပ်ရှာဖွေရေးရုံး ကို ငါတို့နှစ်ယောက် အတူတူသွားခဲ့ကြတာကို မင်းမှတ်မိတယ် မဟုတ်လား။ သူတို့က တို့ကို အလုပ်သမားမှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားတွေနဲ့ ဘတ်စ်ကားလက်မှတ် တွေ ထုတ်ပေးလိုက်တယ်လေ၊ အဲဒါကော မှတ်မိလား’

‘ဟာ... ဟုတ်သားပဲ၊ အခုမှ ငါမှတ်မိတယ်၊ ဧရာ’ လင်နီ၏ လက်နှစ် ဖက်သည် သူ့ကုတ်အင်္ကျီ ဘေးအိတ်ကပ်များ အတွင်းသို့ လျင်မြန်စွာ ဝင်ရောက် သွားကြသည်။

‘ဧရာ ... ငါ့အလုပ်သမားမှတ်ပုံတင်ကတ်ပြား မရှိတော့ဘူးကွ၊ ပျောက် သွားပြီထင်တယ်’ သူသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်ကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျ သွားသည်။

‘အစကတည်းက မင်းမှာ ဘာကတ်ပြားမှ မရှိပါဘူးအရူးရဲ့၊ တို့နှစ်ယောက် ရဲ့ အလုပ်ကတ်ပြားတွေကို ငါသိမ်းထားတာပဲ၊ ငါက မင်းလိုတုံးကို ယုံကြည် စိတ်ချပြီး မင်းရဲ့အလုပ်သမား မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားကို အပ်ထားလို့ ဖြစ်မတဲ့ လားကွ၊ မင်းဘာသာမင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦး’

လင်နီ၏ မျက်နှာသည် အလွန်စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားဟန်ဖြင့် ပြုံးဖြူ ဖြစ်လာသည်။

‘ငါ... ငါ... ငါက ငါ့အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်ထားမိတယ်လို့ ထင်တာ’ သူ့လက်တစ်ဖက်သည် အင်္ကျီအိတ်ကပ်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားပြန်သည်။

ဧရာက လင်နီ၏မျက်နှာကို စူးစူးရဲရဲကြည့်သည်။

‘မင်းအိတ်ထဲက ထုတ်လိုက်တာ ဘာလဲ’

‘အိတ်ကပ်ထဲ ဘာမှ မရှိပါဘူးကွ’

ဟု လင်နီက လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် အဖြေပေးသည်။

‘အိတ်ကပ်ထဲမှာ ဘာမှမရှိတော့ဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်၊ ပစ္စည်းက မင်း လက်ထဲရောက်နေပြီ၊ မင်းလက်ထဲက ဖွက်ထားတဲ့ ပစ္စည်းဟာ ဘာလဲ’

‘ဘာမှ မရှိပါဘူး ဧရာရာ... ငါ အမှန်ပြောတာပါ’

‘လုပ်မနေစမ်းနဲ့ကွာ၊ ဒီကို ပေးစမ်း အဲဒါဘာလဲ’

လင်နီသည် သူ၏ဆုပ်ကိုင်ထားသောလက်ကို ဂျော့မမြင်အောင် တစ်ဖက်သို့ ရွှေ့လိုက်သည်။

‘ကြွက်လေးတစ်ကောင်ပါ ဂျော့ရယ်’

‘ကြွက် ... ဟုတ်လား၊ ကြွက်ကအရှင်လား’

‘အား... အား ကြွက်က အရှင်လား ဟုတ်လား ...၊ ကြွက်က အသေပါ ဂျော့ရာ၊ ငါသတ်ထားတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အမှန်ပြောတာပါ၊ ငါကောက်ရလာတာပါ၊ ကောက်ရကတည်းက အသေကွ’

‘ဒီကိုပေး’

ဟု ဂျော့က တောင်းသည်။

‘ဟာကွာ ... မလုပ်ပါနဲ့၊ ငါယူထားပါရစေ ဂျော့ရာ’

‘ဒီကိုပေး’

တအားဆုပ်ထားသော လင်နီ၏လက်သည် ဂျော့ထံသို့ ရောက်လာသည်။ ဂျော့က ကြွက်သေကို ဆွဲယူပြီး တစ်ဖက်ကမ်းပါးပေါ်ရှိ ချုံပုတ်များဘက်သို့ လွင့်ပစ်လိုက်သည်။

‘မင်းက ဒီကြွက်သေကို ဘာလုပ်ဖို့သိမ်းထားချင်တာလဲ’

‘ငါတို့နှစ်ယောက် လမ်းလျှောက်သွားနေကြတဲ့ အချိန်မှာ သူ့ကို ငါ့လက်မနဲ့ အသာကလေး ပွတ်ပေးနေချင်လို့ပါကွာ’

ဟု လင်နီက ပြောသည်။

‘မင်း ငါနဲ့တွဲပြီး သွားတဲ့အခါမှာ ဘယ်ကြွက်ကိုမှ လက်နဲ့မပွတ်ရဘူး၊ ကြားလား၊ ငါပြောတာ၊ အခု ငါတို့ ဘယ်ကိုသွားမယ်ဆိုတာ မင်း မှတ်မိပြီလား’

လင်နီသည် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက် အလွန်စိတ်ညစ်စိတ်ရှုပ်သွားဟန်ဖြင့် သူ့မျက်နှာကို ဒူးခေါင်းပေါ် မှောက်ထားလိုက်သည်။

‘ငါ မေ့သွားပြန်ပြီ’

‘ဘုရား... ဘုရား’

ဟု ဂျော့က စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းသည်။

‘ငါတို့နှစ်ယောက် ဟိုး မြောက်ပိုင်းမှာတုန်းက ခြံတစ်ခြံမှာ ဝင်ပြီး အလုပ်လုပ်သလို အခုလည်းပဲ ခြံတစ်ခြံမှာ အလုပ် ဝင်လုပ်မလို့ကွ’

‘ဟိုး... မြောက်ပိုင်းမှာ လုပ်နေတုန်းကလို့ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်လေ... ဝိဒိမြို့မှာတုန်းကလို့ပေါ့’

‘ဟာ... ဟုတ်သားပဲ၊ ငါ မှတ်မိပြီ၊ ဝိဒ်မြို့မှာလေ’

‘အခု ငါတို့သွားရမယ့်ခြံက ဒီနေရာကနေပြီး နှစ်ဖာလုံလောက်ပဲ ဝေးတယ်။ အဲဒီခြံကို သွားပြီး ငါတို့နှစ်ယောက် ခြံပိုင်ရှင်နဲ့တွေ့ရမယ်။ ကဲ ငါပြောတာကို သေသေချာချာနားထောင်၊ ငါက ခြံပိုင်ရှင်ကို ငါတို့ရဲ့အလုပ်လက်မှတ်တွေပေးမယ်၊ မင်းက စကားတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောရဘူးသိလား၊ မင်းက အနားမှာ ရပ်နေရမယ်၊ စကားတစ်လုံးမှ မပြောရဘူး၊ တကယ်လို့ ခြံရှင်က မင်းဟာ ငပေါကြီး တစ်ယောက်ပါလားလို့ သိသွားရင် မင်းကောငါကော နှစ်ယောက်စလုံး အလုပ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းအလုပ်လုပ်တာကို မြင်ပြီးမှ မင်း ငပေါကြီးဆိုတာ သိသွားရင်တော့ ကိစ္စမရှိဘူး၊ မပူနဲ့ ငါတို့အဆင်ပြေမှာပါ။ ငါပြောတာ မင်းနားလည်ရဲ့လား ဟင်’

‘အင်း... အင်း ငါနားလည်တယ်၊ နားလည်သွားပြီ ဂျော့’

‘ဒါဆိုရင် အိုကေပဲ၊ ကဲ...ငါမေးမယ်၊ ခြံရှင်ကို သွားတွေ့တဲ့အခါမှာ မင်း ဘာလုပ်ရမလဲ’

‘ငါ... ငါ’

လင်နီသည် စဉ်းစားလျက်ရှိ၏။ ပင်ပန်းကြီးစွာ စဉ်းစားရသဖြင့် သူ့မျက်နှာထားသည် တင်းမာလျက် ရှိလေသည်။

‘ငါ... ငါ... ငါက စကားမပြောရဘူး၊ အနားမှာ ရပ်နေရမယ်’

‘အေး... ဟုတ်တယ်၊ မင်းတော်တယ် ... ဒီလိုမှပေါ့ကွ၊ အဲဒီစကားကို နှစ်ခါသုံးခါလောက် ထပ်ထပ်ပြီး ပြောစမ်း၊ မင်း နောက်မေ့မသွားအောင်လို့ပေါ့’
လင်နီက ဂျော့ ခိုင်းသည့်အတိုင်း ရေရွတ်နေသည်။

‘ငါ ဘာမှ မပြောရဘူး၊ ငါ ဘာမှမပြောရဘူး၊ ငါဘာမှ မပြောရဘူး’

‘အေး... ဟုတ်ပြီ’

ဟု ဂျော့က ပြောသည်။

‘ပြီးတော့ ဝိဒ်မြို့မှာတုန်းက မင်း မကောင်းတာ တစ်ခုခု လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ အဲသလိုအလုပ်မျိုးတွေ နောက်ထပ် မလုပ်ရဘူး သိလား’

လင်နီ၏ မျက်နှာသည် တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားမရသဖြင့် ဇေဝေဝေါ ဖြစ်နေသည်ပုံ။

‘ဝိဒ်မြို့မှာတုန်းက လုပ်သလို အလုပ်မျိုး ... ဟုတ်လား’

‘အိုကွာ ... အဲဒါကိုလည်း မင်းမေ့ပစ်ပြန်ပြီ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင်တော့ မင်းသတိရသွားအောင် ငါထပ်မပြောတော့ဘူး၊ သတိရသွားရင် မင်းဆိုတဲ့ငတုံးက ထပ်လုပ်နေမှာ ကြောက်ရတယ်’

လင်နီ၏ မျက်နှာတွင် တစ်စုံတစ်ခုကို နားလည်သွားသည့် အရိပ်အငွေ့ ထင်ဟပ်လာသည်။

‘ဝိဒ်မြို့မှာတုန်းက သူတို့က ငါတို့ကို မောင်းထုတ်လိုက်တာကွ’ ဟု အားရဝင့်ကြွားသော လေသံဖြင့် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောလိုက်သည်။

‘သူတို့က မောင်းထုတ်သတဲ့၊ ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမှာလဲ’ ဟု ဂျော့က ရွံရှာစက်ဆုပ်သံဖြင့် လှမ်းပြောသည်။

‘ငါတို့က ထွက်ပြေးလာရတာ၊ သူတို့က ငါတို့ကို လိုက်ဖမ်းတာ၊ ဒါပေမဲ့ တို့ကို မမိဘူး’

လင်နီက တခစ်ခစ်ရယ်သည်။

‘ငါ အဲဒါတော့ မမေ့ဘူးကွ၊ မင်း လောင်းမလား’

ဂျော့သည် သံပြင်ပေါ်သို့ လှဲချလိုက်သည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆက်၍ သူ့ခေါင်းအောက်မှ ခံထားလိုက်သည်။ လင်နီက ဂျော့ လုပ်သလို အတုခိုး၍ လိုက်လုပ်သည်။ ပြီးတော့ ဦးခေါင်းကိုထောက်၍ ဂျော့လုပ်ပုံနှင့် သူ့လုပ်ပုံ တူမတူ လှမ်းကြည့်သည်။

‘ဘုရား... ဘုရား... ဘုရား မင်းဟာ ငါ့ကို တော်တော်ဒုက္ခပေးတဲ့ ကောင်ပါလားကွ’

ဟု ဂျော့က ညည်းသည်။

‘မင်းသာ ငါ့နောက်က တကပ်ကပ်နဲ့ တွဲလောင်းပါမလားရင် ငါ့အဖို့ သိပ်ကို အဆင်ပြေမှာ၊ အခုလောက်ဆိုရင် ငါ့မှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်တောင် ရနေလောက်ပြီ’

လင်နီသည် အတန်ကြာမျှ ငြိမ်နေသည်။ ထို့နောက် အလွန်မျှော်လင့်ချက် ထားသော လေသံဖြင့်

‘ငါတို့ ခြံတစ်ခြံမှာသွားပြီး အလုပ်လုပ်ရမှာနော် ဂျော့’ ဟု ပြောသည်။

‘အေး...ဟုတ်တယ်၊ မင်းသိနေပြီပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကနေ့ည ငါ့မှာ အကြောင်း တစ်ခုရှိနေလို့ ဒီမှာပဲ အိပ်ကြရလိမ့်မယ်’

နေ့သည် လျင်မြန်စွာ ကုန်ဆုံးလျက်ရှိသည်။ နေရောင်သည် တောင်ကြား အတွင်းမှ ဆုတ်ခွာသွားခဲ့ပြီဖြစ်၍ အလင်းရောင်သည် ဂါဘီလန် တောင်တန်းကြီး၏ တောင်ထိပ်တောင်စွန်းများ၌သာလျှင် ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် ဝင်းလက်တောက်ပနေကြသည်။ ရေမြေတစ်ကောင်သည် ဦးခေါင်းတထောင်ထောင်ဖြင့် ရေထဲ၌ ဖြတ်ကူးလျက်ရှိသည်။ သူ့ခေါင်းထောင်ထားပုံသည် ရေငုပ်သင်္ဘောတစ်စီးတွင်

တပ်ဆင်ထားသည့် မှန်ပြောင်းလေးနှင့် တူလှသည်။ ကျူပင်များသည် ရေစီးနှင့် အတူ ညင်သာစွာ ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ အဝေးပြေး ကားလမ်းမကြီးဘက်မှ လူတစ်ယောက်၏ အော်သံနှင့် ထိုအသံကိုပြန်၍ အဖြေ ပေးလိုက်သည့် အခြားလူတစ်ယောက်၏ အော်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။ တစ်ချက် မျှ ဝှေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လိုက်သော လေနှင့်အတူ လှုပ်ရှား ခါယမ်းသွားကြသည့် ရေသဖန်းပင်ကိုင်းနှင့် အရွက်များ၊ လေသည် ချက်ချင်းပင် ပြန်ငြိမ်သွားသည်။

‘ငါတို့ ဘာပြုလို့ ခြံကို မသွားသေးတာလဲ ဂျော့ရာ ... ခြံကိုသာသွားရင် ညစာစားရမှာ၊ ခြံမှာတော့ ညစာရှိမှာပဲကွ’

ဂျော့က တစ်ဖက်သို့ စောင်းလိုက်သည်။

‘မင်းအဖို့ကတော့ ဘာအကြောင်းမှရှိမှာ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ ငါကတော့ ဒီမှာ ခဏ နားချင်သေးတယ်၊ မနက်ဖြန်ဆိုရင် ငါတို့ အလုပ်လုပ်ရတော့မှာကွ၊ ငါတို့လာတုန်းက လမ်းမှာ ဂျုံဖွပ်စက်ကြီးတွေ သယ်သွားတာ မြင်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီအဓိပ္ပာယ်ဟာ ဘာလဲဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား၊ ရောက်ရောက်ချင်း ငါတို့နှစ်ယောက် ဂျုံအိတ်တွေ ထမ်းရမှာ။ ဒါကြောင့်မို့ ငါ ဒီမှာ နားတာ။ ဒီမှာ တစ်ည လောက် နားအေးပါးအေး နေချင်လို့ကွ’

လင်နီသည် လှဲရာမှထကာ ဒူးထောက်၍ ထိုင်လိုက်ပြီး ဂျော့ကို ငဲ့ကြည့်သည်။

‘ဒါဆိုရင် ကနေ့ည ငါတို့ညစာ မစားရတော့ဘူးပေါ့’

‘စားရမှာပေါ့ကွ၊ မိုးမခသား အခြောက်တွေကိုသာ မင်းလိုက်ကောက်ရင် ညစာစားဖို့ သေချာသလောက်ပဲ၊ ငါ့ဆီမှာ ပဲဘူးသုံးဘူး ပါတယ်။ မင်းက မီးမွှေးဖို့သာလုပ်၊ မင်းမှာ ထင်းအလုံအလောက် ရပြီဆိုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ငါက မီးခြစ်ဆံ တစ်ချောင်းပေးမယ်၊ မင်းက မီးမွှေးပြီးတော့ ပဲဘူးတွေကို မီးကင်၊ ဒါဆိုရင် တို့နှစ်ယောက် ညစာစားလို့ရပြီပေါ့ကွ’

‘ငါကတော့ ပဲဆိုရင် ခရမ်းချဉ်သီးဆော့စနဲ့မှ စားချင်တာ’

ဟု လင်နီက ပြောသည်။

‘တို့မှာ ခရမ်းချဉ်သီးဆော့စမှ မရှိတာ၊ ကဲပါကွာ ... အချိန်တွေ အလဟဿ ဖြစ်အောင် အရူးထ မနေစမ်းပါနဲ့၊ ထင်းသွားကောက်စမ်းပါ၊ မိုးချုပ်တော့ မယ်ကွ’

လင်နီသည် နှေးကွေးလေးလံစွာဖြင့် ထရပ်လိုက်ပြီး ချုံတောများအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ဂျော့ကတော့ သူ့နေရာမှာပင် လဲလျောင်းကာ စိတ်အေးနားအေး လေချွန်လျက် ရှိသည်။

လင်နီထွက်သွားသည့်ဘက်မှ ရေသံတဗွမ်းဗွမ်းကို အဆက်မပြတ် ကြားနေရ၏။ ဂျော့သည် လေချွန်ရပ်လိုက်ပြီး နားစွင့်သည်။

‘အတော်သနားစရာကောင်းတဲ့ ကောင်ပဲ’

ဟု ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်သည်။ ထို့နောက် ဆက်၍ လေချွန်နေပြန်သည်။

နောက် တစ်ခဏမျှကြာသောအခါ လင်နီသည် ချုံတောများအတွင်းမှ တိုးရေ့ဖြတ်သန်းပြီး ပြန်ထွက်လာသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် မိုးမခသား ကိုင်းခြောက်လေးတစ်ကိုင်းသာ ပါလာသည်။ ဂျော့က လှဲနေရာမှ ဖျတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်၏။

‘ဟေ့ကောင်...မင်းဆီကကြွက် ငါ့ကိုပေး’

ဟု သံပြတ်ဖြင့် လှမ်းတောင်းသည်။

သို့သော်လည်း လင်နီက ဂျော့၏စကားကို နားမလည်လေဟန်ဆောင်သည်။

‘ဘာကြွက်လဲ၊ ငါ့မှာ ဘာကြွက်မှ မရှိပါလား ဂျော့’

ဂျော့က သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းပြီး လက်ဖြန့်ထားသည်။

‘ပေးစမ်းပါ၊ ငါ့ကို လာပြီးမနေနဲ့၊ ပေးဆိုပေး’

လင်နီက ခပ်တွန့်တွန့် အမူအရာဖြင့် နောက်သို့ ဆုတ်သွားသည်။

သူသည် ချုံတောများဆီသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ဂျော့၏ လက်တွင်းမှ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ချုံပုတ်များဆီသို့ ထွက်ပြေးရန် ကြံစည်စိတ်ကူးနေသည့် ဟန်မျိုးဖြစ်၏။ ဂျော့ကတော့ အလျှော့မပေး၊ အေးစက်စက်လေသံဖြင့် ထပ်တောင်းပြန်သည်။

‘ငါ တောင်းနေတာကို မပေးဘူးလား ပေးမလား၊ မပေးရင် မင်း နာလိမ့်မယ်’

‘မင်းကို ဘာပေးရမှာလဲ ဂျော့ရာ’

‘ဘာပေးရမယ်ဆိုတာ မင်းသိပါတယ်၊ ငါ မင်းဆီကကြွက်ကို လိုချင်တယ်’

လင်နီသည် စိတ်မပျံ့တပါးဖြင့် သူ့အိတ်ကပ်ထဲ နှိုက်သည်။ သူ့အသံတွင် ငိုသံပါလာသည်။

‘ဒီကြွက်ကို ငါဘာဖြစ်လို့ ယူမထားနိုင်တာလည်းဆိုတာ ငါစဉ်းစားလို့ မရတော့ဘူး။ ဒီကြွက်က တခြားလူတစ်ယောက် ပိုင်တဲ့ပစ္စည်းလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ငါခိုးလာတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ လမ်းဘေးက ငါကောက်ရလာတာပါကွာ’

ဂျော့ကတော့ သူ့လက်ကို ဖြန့်ထားဆဲ။

လင်နီသည် တွန့်ဆုတ်ဆုတ် အမူအရာဖြင့် ဂျော့ဆီသို့ တိုးလာလိုက်၊

နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်သွားလိုက်၊ နောက်တစ်ဖန် ပြန်တိုးလာလိုက် လုပ်နေသည်။
ဘောလုံးကိုပြေး၍ ချီယူလာပြီးကာမှ သခင်၏ လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးမလိုဖြင့်
ချီတုံချတုံဖြစ်နေသည့် ခွေးပေါက်ကလေးတစ်ကောင်နှင့် တူသည်။ ဂျော့က
လက်ဖျစ်တစ်ချက် တီးလိုက်သည်။ လက်ဖျစ်တီးသံကို ကြားလိုက်သည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက် လင်နီသည် ကြွက်ကို ဂျော့လက်ထဲသို့ လှမ်းထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

‘ငါ ဒီကြွက်ကို ဘာမှမလုပ်ပါဘူး ဂျော့ရာ၊ အသာလေး ပွတ်ပေးရုံ
ပွတ်ပေးနေတာပါ’

ဂျော့သည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး လက်ထဲမှကြွက်ကို ချုံပုတ်များဆီသို့
ဝေးဝေးရောက်နိုင်သမျှရောက်အောင် အားထုတ်၍ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ကမ်းစပ်သို့သွား၍ ထိုင်ကာ သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ဆေးပစ်
လိုက်သည်။

‘မင်းဟာ တကယ့်သောက်ရူးပဲ၊ မင်းခြေထောက်တွေမှာ ရေစိုနေတာ
မြင်ရုံနဲ့ မင်းဒီကြွက်ကို သွားကောက်ပြီး ပြန်လာတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်ကွ’

သူသည် လင်နီ၏ ငိုသံကိုကြားရသဖြင့် နောက်သို့ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်
လိုက်သည်။

‘အံ့မယ်...မင်းက ကလေးပေါက်စလေးတစ်ယောက်လို ငိုနေတယ်ပေါ့
လေ၊ ဘုရား...ဘုရား မင်းလိုကောင်ကြီး တစ်ကောင်က အခုလို ရှိုက်ကြီးတင်
ငိုနေရသတဲ့လားဟာ’

လင်နီ၏ နှုတ်ခမ်းများသည် တဆတ်ဆတ်တုန်နေကြသည်။ သူ့မျက်လုံး
များတွင်လည်း မျက်ရည်များဖြင့် အပြည့်။

‘ဒီမှာ လင်နီ’

ဂျော့က လင်နီ ပခုံးကို လှမ်း၍ဖက်လိုက်သည်။

‘ငါ မင်းဆီကကြွက်ကိုယူပြီး လွှင့်ပစ်တာဟာ အကြောင်းမရှိဘဲ လုပ်တာ
မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းကြွက်က ပုပ်နေပြီ လင်နီရ၊ ပြီးတော့ မင်းကိုင်ထားလို့
ကြေမှုစုတ်ပြတ်နေပြီ။ မင်းအနေနဲ့ နောက်ထပ် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ကြွက်တစ်
ကောင်ရရင် ငါက အခုလိုယူပြီး လွှင့်မပစ်ပါဘူး၊ ခဏတစ်ဖြုတ် သိမ်းထားဖို့
ငါက ခွင့်ပြုပါမယ်’

လင်နီသည် မြေကြီးပေါ်၌ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး စိတ်ပျက်အား
လျော့သည့်ပုံဖြင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချထားသည်။

‘နောက်ထပ်တစ်ကောင် ဘယ်ကရမှာလဲ ငါမပြောတတ်ဘူး၊ မိန်းမကြီး’

တစ်ယောက်ကတော့ သူ့ကြွက်ဖမ်းလို့ရတိုင်း ငါ့ကိုပေးဖူးတာ ငါမှတ်မိတယ်။
ဒါပေမဲ့ အဲဒီမိန်းမကြီးကလည်း အခုဒီမှာ မရှိဘူး’

ဂျော့က ပြောင်နောက်နောက်လေသံဖြင့် လှမ်းပြောသည်။

‘ကောင်းကွာ ... မိန်းမကြီးတဲ့၊ အဲဒီမိန်းမကြီး ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ
တောင် မင်းမမှတ်မိတော့ဘူးလား၊ အဲဒါ မင်းအဒေါ် ကလာရာ ကွ၊ မင်းကသူပေးတဲ့
ကြွက်တွေကို သတ်ပစ်နေလို့ နောက်ပိုင်းကျတော့ မပေးတော့ဘူးလေ’

လင်နီက ဝမ်းနည်းသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ဂျော့ကို မော့ကြည့်သည်။

‘ကြွက်ကလေးတွေက ငယ်လွန်းလို့ သေသေကုန်တာပေါ့ကွာ’

ဟု တောင်းပန်သံဖြင့် ပြောသည်။

‘ငါက သူတို့ကို ပွတ်ပေးတာပါ၊ အဲဒါ သူတို့က ငါ့လက်ကို ကိုက်တယ်
ကွာ၊ အကိုက်ခံရတော့ ငါက သူတို့ခေါင်းတွေကို ညှစ်မိတာပေါ့၊ ညှစ်တာ
ကလည်း အသာလေးညှစ်တာပါ၊ သူတို့က ငယ်လွန်းတော့ အသာလေးညှစ်ရုံနဲ့
သေကုန်တာပဲ၊ ငါတို့ယုန်တွေသာရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ၊ ယုန်တွေ
ကတော့ သိပ်မငယ်ဘူးကွ’

‘ယုန်တွေကို အသာထားလိုက်စမ်းပါကွာ၊ မင်းဆိုတဲ့ကောင်က ကြွက်
အရှင်ပေးထားလို့ လုံးဝစိတ်ချရတဲ့ကောင်မှ မဟုတ်တာ၊ မင်းအဒေါ်ကလာရာက
မင်းကို ရော်ဘာကြွက်ရုပ်လေးတစ်ရုပ် ပေးထားတော့လည်း မင်းကမကိုင်ဘူး’

‘ကြွက်ရုပ်က လက်နဲ့ပွတ်လို့ မကောင်းဘူးကွ’

ဟု လင်နီက ပြောသည်။

ဝင်လုဆဲနေရောင်သည် သူ့ရောင်ခြည်များကို တောင်ထိပ်များပေါ်မှ
ရုပ်သိမ်းသွားသည်။ အမှောင်ထုသည် တောင်ကြားချိုင့်ဝှမ်းအတွင်းသို့ တိုးဝင်
ဖုံးအုပ်သွားသည်။ အမှောင်ရိပ်များသည် မိုးမခပင်များနှင့် ရေသဖန်းပင်များ
ကြားသို့ ဝင်ရောက်လာစပြုပြီ။ ငါးတစ်ကောင်သည် ရေပြင်အထက်သို့ ခုန်ပျံ
၍ တက်လာပြီး လေကို တစ်ချက်မျှရှုကာ ရေပြင်ပေါ်သို့ ပြန်ကျသွားသည်။
ထို့နောက် မှောင်ရိပ်ဖုံးနေသော ရေပြင်အောက်သို့ ပြန်လည် ငုပ်ဆင်းကာ
ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ရေပေါ်တွင် လှိုင်းဂယက်များသည် အကွင်းလိုက်
အကွင်းလိုက် ထ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေ၏။ သူတို့ခေါင်းများပေါ်မှ သစ်ရွက်များ
လေတိုးသံကို ကြားရသည်။ မိုးမခပင်များမှ ဝတ်မှုန်ဆံများသည် တဖွဲဖွဲပျံဝဲ
ကျဆင်းကာ ရေပြင်ထက်တွင် လဲလျောင်းကြလေသည်။

‘ဘယ်လိုလဲ၊ မင်း ထင်းမကောက်တော့ဘူးလားကွ ဟင်’

ကျော့က ထပ်၍ ခိုင်းပြန်သည်။

‘ဟောဟို သဖန်းပင်ကြီးအောက်မှာ ထင်းခြောက်တွေ အများကြီးပဲ၊ ရေမျောကမ်းတင် ထင်းတွေကွ၊ ကဲ သွား... သွား...ကောက်ချေ’

လင်နီသည် သစ်ပင်ကြီးနောက်သို့သွား၍ သစ်ရွက်ခြောက် လက်တစ်ဆုပ် စာနှင့် ထင်းခြောက်များ သယ်လာသည်။ သူသည် ထင်းခြောက်များများ သယ် လာသည်။ ထင်းခြောက်များနှင့် သစ်ရွက်ခြောက်များကို မီးဖိုဟောင်းနေရာရှိ ပြာပုံပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သစ်ပင်ကြီးအောက်သို့ ပြန်သွားကာ ထင်းများကို တစ်ပွေ့ပြီးတစ်ပွေ့ သယ်ပြန်သည်။ အမှောင်ထုလွှမ်းသည့် ညပိုင်း သို့ရောက်လာခဲ့လေပြီ။ ချိုးတစ်ကောင်သည် တောင်ပံများကို ဖျပ်ဖျပ်ခတ်ကာ ရေပြင်ပေါ်ရုပ်တိုက်၍ ပျံသွားသည်။ ကျော့က ပြာပုံကြီးဆီသို့ သွားကာ သစ်ရွက် ခြောက်များကို စုပုံ၍ မီးမွှေးသည်။ မီးတောက်သည် ဟုန်းခနဲ ထတောက်ကာ သစ်ရွက်ခြောက်များမှတစ်ဆင့် ထင်းခြောက်များကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ကူးစက် သွားသည်။ ကျော့သည် ပဲဘူးသုံးဘူးကို ထုတ်၍ မီးဖိုပေါ်သို့ တင်သည်။ မီး တောက်များနှင့် ကပ်နိုင်သမျှကပ်အောင် ချထားသည်။

‘ပဲက လူလေးယောက်တော့ ကောင်းကောင်း စားနိုင်တယ်ကွ’

ဟု ကျော့က ပြောသည်။

မီးဖိုဘက်တွင် ထိုင်နေသော လင်နီက မီးတောက်များပေါ်မှကျော်ပြီး ကျော့ကို လှမ်းကြည့်သည်။

‘ငါက ခရမ်းချဉ်သီးဆော့စံနဲ့ တွဲစားချင်တာ’

‘ငါတို့မှာ ခရမ်းချဉ်သီးဆော့စံမှ မရှိတာ’

ဟု ကျော့က ဒေါသတကြီး ပြောသည်။

‘တို့မှာ မရှိတာဆိုရင် မင်းကြိုက်နေတယ်၊ ငါတစ်ယောက်တည်းသာ ဆိုရင် ဘယ်လောက်များ နားအေးလိုက်မလဲကွာ၊ ငါ့မှာ အလုပ်တစ်ခုတော့ ကောင်းကောင်းရနိုင်တယ်၊ အခုလောက်ဆိုရင် အလုပ်နဲ့အကိုင်နဲ့ နေသားတကျ ဖြစ်နေလောက်ပြီ၊ ဘာခုကွမှ တွေ့စရာမလိုတော့ဘူး၊ ဘာပြဿနာမှလည်း ရှိမှာမဟုတ်ဘူး၊ တစ်လကုန်ရင် ဒေါ်လာငါးဆယ် ထုတ်၊ မြို့ပေါ်တက်၊ သောက် ချင်တာသောက်၊ စားချင်တာစား၊ လုပ်ချင်တာလုပ် ... ငါလုပ်ချင်တာ မှန်သမျှ အကုန်လုပ်နိုင်တယ်။ ဖာအိမ်မှာ တစ်ညလုံး အိပ်မလား၊ အိပ်လို့ရတယ်။ ဟိုတယ်မှာ စားမလား၊ စားသောက်ဆိုင်မှာ စားမလား၊ ငါကြိုက်တဲ့ဆိုင်ဝင်ပြီး ငါကြိုက်ရာကို မှာစားလို့ရတယ်။ လစဉ်လတိုင်း ငါ အဲ့သလို လုပ်ချင်သလား၊

လုပ်လို့ရတယ်၊ ဝိုင် တစ်ဂါလန်လုံး ဝယ်သောက်မလား ... ရတယ်၊ ကစားခန်းတွေ သွားထိုင်ပြီး ဖဲကစားမလား ... ရတယ်၊ ဘီလီယက် ထိုးမလား ... ရတယ်’

လင်နီသည် ဒူးထောက်၍ ထိုင်ကာ သူ့ရှေ့မီးဖိုပေါ်မှ ကျော်၍ ဒေါသ တကြီး ပြောဆိုနေသော ဂျော့ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှုကို ဖော်ပြလျက်ရှိ၏။

‘အခုတော့ ကြည့်ပါဦး၊ ငါ့မှာ ဘာရှိလဲ’

ဂျော့က ဒေါသတကြီး ဆက်ပြောပြန်သည်။

‘ငါ့မှာ မင်းပဲရှိတယ်၊ မင်းကိုပဲ ထိန်းနေရတယ်၊ အလုပ်ရပြန်တော့လည်း မြဲအောင်မထိန်းနိုင်ဘူး၊ မင်းကြောင့် ငါ့မှာလည်း အလုပ်မမြဲဘူး၊ အမြဲတမ်း အလုပ်ပြုတ်နေတာပဲ၊ အချိန်ရှိသမျှ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်လုပ်ပြီး လူလေလူလွင့် တစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ နေရာအနှံ့လျှောက်သွားနေရတယ်၊ ဒါတင်မကသေးဘူး၊ အဆိုဆုံးတစ်ခုက ငါ့ကို ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်သေးတယ်၊ မင်း မဟုတ်တရုတ် တွေ သွားလုပ်၊ မင်းမဟုတ်တရုတ်လုပ်လို့ ဒုက္ခရောက်တော့ ... ငါပါ ရောပါ နေရော၊ ဒီကြားထဲမင်းကို ငါက ဒုက္ခထဲက ဆွဲထုတ်ရသေးတယ်’

ဂျော့၏ အသံက တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပို၍ ကျယ်လာသည်။

‘ခွေးမသားကြီး၊ သောက်ရူးကြီး၊ အချိန်ရှိသမျှ ငါ့ကို အပူပေးနေတဲ့ ကောင်ကြီး၊ သူ့သောက်ကျင့်ကလည်း ထူးဆန်းပါ့ဗျာ၊ ဟိုကောင်မလေး အင်္ကျီ ကို ကိုင်ကြည့်ချင်သတဲ့၊ ကြွက်ကို လက်နဲ့ပွတ်ချင်သတဲ့၊ ဟင်း... အံ့ပါ့ကွာ၊ မင်းသူ့အင်္ကျီကို ကိုင်ကြည့်ရုံပဲ ကိုင်ကြည့်မှာပါလို့ ဟိုကောင်မက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိမှာတဲ့လဲ။ မင်းက အင်္ကျီစသွားကိုင်လို့ ဟိုကောင်မလေးက ကြောက်လန့်ပြီး ရုန်းတော့ မင်းက မလွှတ်ဘူး၊ ကြွက်တစ်ကောင်ကို ဖမ်းချုပ်ထားသလို အတင်း အဓမ္မဆွဲထားတယ်၊ ဟိုကောင်မလေးက အသံကုန်အော်လိုက်တော့ အားလုံးဒုက္ခ ဖြစ်ကုန်ရော’

‘မင်းနဲ့ငါနဲ့ ရေမြောင်းကြီးထဲ တစ်နေကုန် တစ်နေခန်း ပုန်းနေခဲ့ရတာကို မင်းသတိရသေးရဲ့လား၊ လူတွေက ဝိုင်းလိုက်ပြီး ရှာနေလို့ ညောင်ညောင်လို့ တောင် အသံထွက်ရဲ့ဘူး၊ ညကျမှ မှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲ အသာလေးစမ်းပြီး ထွက်လာခဲ့ရတယ်။ အဲဒီနယ်ထဲ ဆက်ပြီးနေလို့ မဖြစ်တော့တာနဲ့ ညတွင်းချင်း ပြေးလာခဲ့ရတယ်။ အချိန်ရှိသမျှ ဒီ သောက်ချိုးချည်းပဲ၊ ငါ မင်းကို ကြွက်အကောင် တစ်သန်းလောက်နဲ့ လှောင်ချိုင့်တစ်လုံးထဲ ထည့်ထားချင်တယ်ကွာ’

ဂျော့၏ ဒေါသသည် ချက်ချင်းပင် ပြေသွားသည်။ သူသည် ပူပန်သောက

ရောက်နေပုံရသော လင်နီ၏ မျက်နှာကိုကြည့်ကာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။
ထို့နောက် မျက်နှာကိုလွဲကာ မီးတောက်မီးလျှံများကို ငေးကြည့်နေသည်။

အမှောင်ထုသည် နက်ရှိုင်းလာသည်။ သို့သော်လည်း မီးဖိုမှ အလင်းရောင်
သည် သစ်ပင်ပင်စည်များနှင့် အကိုင်းအခက်များဆီသို့ တဖျပ်ဖျပ် လှမ်း၍
ဟပ်လျက်ရှိ၏။ လင်နီသည် တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်ဖြင့် မီးဖိုကို ကွေ့ပတ်ကာ
အသာလေး ထွက်သွားသည်။

ဂျော့အနီးသို့ရောက်သောအခါ ဘေးမှကပ်၍ ဒူးထောက်ပြီး ထိုင်သည်။
ဂျော့ကတော့ ပဲဘူးများကို မီးကင်ပေးနေသည်။ သူသည် လင်နီကို လှည့်မကြည့်၊
လင်နီ သူ့အနား ရောက်နေသည်ကို မသိဟန်ဆောင်ထားသည်။

‘ဂျော့’

လင်နီက တိုးတိုးကလေး ကပ်၍ ခေါ်သည်။ ဂျော့က မထူး။

‘ဂျော့’

‘ဘာလဲ’

‘ငါမင်းကို နောက်နေတာပါ ဂျော့ရာ ... ငါ ခရမ်းချဉ်သီးဆော့စ်ကို
မစားချင်ဘူး၊ အခု ငါ့အနားမှာ ခရမ်းချဉ်သီးဆော့စ် ရှိနေရင်တောင်မှ ငါမစား
တော့ပါဘူး’

‘ရှိရင်တော့ မင်းစားရမှာပေါ့ကွ’

‘ရှိလည်း ငါမစားတော့ပါဘူးကွာ၊ မင်းကို အကုန်ကျွေးမှာပေါ့။ မင်း
ပဲပြုတ်ပေါ်မှာ ခရမ်းချဉ်သီးဆော့စ်တွေ ရွဲနေအောင်ဆမ်းပြီး အားရပါးရ စား
ပေါ့၊ ငါကတော့ တစ်တို့လေးတောင် မတို့တော့ပါဘူး’

ဂျော့သည် စိတ်ထိခိုက်နေသော မျက်နှာဖြင့် မီးဖိုကို ငေးကြည့်နေသည်။

‘မင်းသာ မရှိရင် ငါ့အတွက် အားလုံးအဆင်ပြေမှာပဲလို့ တွေးလိုက်တဲ့အခါ
တိုင်း ငါရူးချင်သလိုလို ဖြစ်ရတယ်၊ ငါ့မှာ နားအေးပါးအေးနေရတယ်လို့ မရှိ
တော့ပါဘူး’

လင်နီကတော့ စောစောကလိုပင် ဒူးထောက်၍ ထိုင်နေဆဲ၊ သူသည်
မြစ်ကမ်းတစ်ဖက်ပေါ်ရှိ အမှောင်ထုဆီသို့ လှမ်းမျှော်၍ ကြည့်သည်။

‘ငါ မင်းကို တစ်ယောက်တည်းထားပြီး တခြားတစ်နေရာကို ထွက်သွား
စေချင်သလား’

‘မင်းလိုကောင်စားကြီးက ဘယ်ကိုသွားနေလို့ ဖြစ်မှာလဲ’

‘ဖြစ်ပါတယ်ကွာ၊ ဟိုတောင်ကုန်းတွေပေါ်သွားရင် ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဂူတစ်လုံး
တလေတွေ့ရင် အဲဒီထဲ ဝင်နေမှာပေါ့’

‘ဟင်း၊ စားတော့ ဘယ်လိုစားမှာလဲ၊ မင်းမှာ စားစရာ ရှာစားနိုင်ဖို့တောင် ဉာဏ်မရှိတာ’

‘ရှာနိုင်ပါတယ် ဂျော့ရာ၊ ခရမ်းချဉ်သီးဆော့စနဲ့ တွဲစားတဲ့ အစားကောင်း မျိုးကို ငါမလိုပါဘူး၊ နေပူထဲထွက်ပြီး နေပူစာလုံနေရင်လည်း ဘယ်သူကမှ ငါ့ကို ရိုက်မှာနှက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကြွက်တွေ့ရင်လည်း ငါဖမ်းပြီး သိမ်းထားလို့ ရမှာပဲ၊ ငါ့ဆီက အဲဒီကြွက်ကို ဘယ်သူကမှလာပြီး ယူမှာလည်း မဟုတ်ဘူး’

ဂျော့က လင်နီ၏ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။

‘ငါ့စိတ်ထဲက ပါလို့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ’

‘မင်းက ငါ့ကို မင်းနဲ့အတူတူ မနေစေချင်ဘူးဆိုရင် ... ငါ ဟိုတောင်ကုန်း တွေပေါ်သွားပြီး ဂူတစ်ဂူထဲမှာ နေပါ့မယ်ကွာ၊ အချိန်မရွေး ငါသွားလို့ရပါတယ်’

‘အဲသလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူး လင်နီ၊ ဒီမှာကြည့်၊ ငါပြောမယ်၊ ငါက မင်းကို နောက်ပြောင်ပြီး ပြောနေတာပါ လင်နီရာ၊ မင်းကြွက်ကိုင်တာကို ငါမကြိုက်တာက တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းက ကြွက်တွေကို သတ်သတ် ပစ်နေလို့ပါ’

သူသည် စကားကို ချက်ချင်းဆက်၍ မပြောသေးဘဲ ခဏမျှ ရပ်ထားသည်။

‘ဒီမှာ လင်နီ၊ ငါပြောမယ်၊ အဆင်ပြေပြေချင်း ငါမင်းအတွက် ခွေးတစ် ကောင်ရအောင်လုပ်ပေးမယ်၊ ခွေးဆိုတော့ မင်းဘယ်လိုပဲကိုင်ကိုင် ရုတ်တရက် သေနိုင်မယ်မထင်ဘူး၊ ခွေးက ကြွက်ထက်ကောင်းမယ်၊ မင်းအနေနဲ့ ခပ်ကြမ်း ကြမ်းကိုင်မယ်ဆိုလည်း ရတယ်’

လင်နီက ဂျော့ပစ်လွှတ်လိုက်သည့် ငါးစာကို မဟပ်၊ သူ့ဘက်က အသာ ရနေသည့် အခြေအနေကို သူရိပ်စားမိသည်။

‘မင်းနဲ့အတူတူ မနေစေချင်ရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာ ပြောလိုက်ပါကွာ၊ ငါ အခုချက်ချင်း တောင်ကုန်းတွေဆီသွားပြီး ငါတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်အောင် နေပါမယ်၊ ငါ့ဆီက ကြွက်ကိုလည်း ဘယ်သူကမှလာပြီး မယူနိုင်တော့ဘူး’

‘ငါက မင်း ငါနဲ့အတူတူ နေစေချင်ပါတယ် လင်နီရာ၊ မင်းတစ်ယောက် တည်းနေရင် လူတစ်ယောက်ယောက်က မင်းကို ကိုယ့်တီ ဝံပုလွေ လို့ထင်ပြီး သေနတ်နဲ့ပစ်သတ်မှာ၊ ဘယ်မှမသွားပါနဲ့ကွာ၊ ငါနဲ့ပဲနေပါ၊ မင်းအဒေါ် ကလာရာ ကလည်း မင်းတစ်ယောက်တည်းနေတာကို ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူးကွာ’

လင်နီက လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

‘ငါ့ကို အရင်တုန်းက ပြောတာမျိုး ပြောပြပါလား’

‘ဘာပြောရမှာလဲ’

‘ယုန်တွေအကြောင်းပေါ့’

‘ငါက နည်းနည်းချော့လိုက်တာနဲ့ မင်းက ကမ်းတက်ချင်ပြီပေါ့လေ’
လင်နီက အသနားခံသည်။

‘ပြောပြပါ ဂျော့ရာ ... ငါ နားထောင်ချင်လို့ပါကွာ၊ လုပ်ပါကွာ၊ မင်း
အရင်တုန်းကလည်း ပြောပြဖူးသားနဲ့၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ပြောပြပါကွာ၊ ငါတောင်းပန်
ပါတယ်’

‘ကောင်းပြီ၊ ငါမင်းကို ပြောပြမယ်၊ ပြီးရင် ငါတို့ညစာ စားကြမယ်’
ဂျော့၏ အသံက အလေးအနက် ဖြစ်လာသည်။

ဤစကားများကို ယခင်ယခင်က အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ပြောဖူးခဲ့သည့်
အလား အသံကို တိုးလိုက် ကျယ်လိုက်၊ နိမ့်လိုက် မြင့်လိုက်နှင့် စိကာစဉ်ကာ
ပြောလျက်ရှိသည်။

‘ခြံတွေမှာလိုက်ပြီး အလုပ်လုပ်နေကြတဲ့ ငါတို့မင်းတို့လို ကောင်စားတွေ
ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အထီးကျန် အနိုင်ဆုံးကောင်တွေ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဆွေမျိုးညာတိ
ကလည်း မရှိကြဘူး၊ အတည်တကျနေနိုင်တဲ့ အရပ်ဒေသကလည်း မရှိကြဘူး၊
သူတို့အနေနဲ့ ခြံတစ်ခြံကိုလာတယ်၊ အလုပ်ဝင်လုပ်တယ်၊ ပြီးတော့ ရသမျှ
လုပ်ခကို မြို့ပေါ်တက်ပြီး သုံးဖြုန်းပစ်တယ်။ ငွေလည်းကုန်ရော နောက်တစ်နေရာ
ပြောင်းပြီး အလုပ်ဝင်လုပ်ကြပြန်ရော၊ သူတို့ဘဝမှာ ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မရှိကြ
ဘူးကွ’

လင်နီသည် ဂျော့၏ စကားများကို များစွာသဘောကျလျက်ရှိသည်။

‘အေး ဟုတ်တယ်၊ သိပ်မှန်တာပဲ၊ ကဲ...ငါတို့ကျတော့ကော ဘယ်လိုဖြစ်
မလဲ၊ ပြောပြစမ်းပါဦး’

ဂျော့က ဆက်ပြောသည်။

‘ငါတို့ကျတော့ အဲသလို မဖြစ်စေရဘူးကွ၊ ငါတို့မှာ အနာဂတ်ဆိုတာ
ရှိရမယ်။ ငါတို့မှာ အချင်းချင်း စကားပြောစရာ တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဘက်ဆိုတာ
ရှိတယ်။ ငါတို့မှာ သွားစရာမရှိလို့ အရက်ဆိုင်ထဲသွားထိုင်ပြီး ငွေဖြုန်းရတာ
မျိုးလည်း မဖြစ်စေရဘူး။ တချို့ကောင်တွေဆိုရင် ထောင်ကျသွားတော့ သူတို့ကို
ဘယ်သူကမှ ဂရုမစိုက်လို့ ထောင်ထဲမှာတင် သေကုန်ကြရတယ်။ ဒါပေမဲ့
ငါတို့ကျတော့ အဲသလို မဖြစ်စေရဘူးကွ’

လင်နီက ဝမ်းသာအားရ ကြားဖြတ်ပြောသည်။

‘ဒါပေမဲ့ ငါတို့ကျတော့ အဲသလို မဖြစ်စေဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ။
အဲ... ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငါ့မှာ ငါ့ကို စောင့်ရှောက်မယ့်လူ မင်းရှိတယ်။
မင်းမှာ မင်းကို စောင့်ရှောက်မယ့်လူ ငါ ရှိတယ်။ အဲဒါကြောင့်ပေါ့’

သူသည် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ရယ်သည်။

‘ကဲ ဆက်ပြောတော့ ဂျော့’

‘မင်းက အလွတ်တောင် ရနေပြီကိုး၊ မင်းဘာသာမင်း ဆက်ပြောလည်း
ဖြစ်ပါတယ်ကွ’

‘ငါ မဖြစ်ဘူး၊ မင်းပဲဆက်ပြောပါ၊ တချို့ဟာတွေကို ငါမေ့နေပြီ။
နောက်ပိုင်းမှာ ဘယ်လိုဆက်ပြီး ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ပြောပါဦးကွ’

‘ကောင်းပြီ၊ ငါပြောမယ်၊ နောက်တစ်နေ့ကျရင် ငါတို့လက်ထဲမှာ
ငွေအတော်အသင့် စုမိဆောင်းမိမယ်၊ တစ်ဧကနှစ်ဧကလောက်ကျယ်တဲ့ မြေဝယ်
မယ်၊ အိမ်လေးတစ်လုံးဆောက်မယ်၊ ပြီးတော့ နွားမတစ်ကောင်မွေး၊ ဝက်လည်း
နည်းနည်းပါးပါး မွေးပြီးတော့...’

‘ပြီးတော့ တို့ဝယ်ထားတဲ့ ကိုယ်ပိုင်မြေလေးပေါ်မှာ စိုက်ပျိုးမွေးမြူပြီး
စိတ်အေးနားအေးနဲ့ ထိုင်စားကြမယ်’

ဟု လင်နီက ဝမ်းသာအားရနှင့် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောသည်။

‘ပြီးတော့ ယုန်လေးတွေ မွေးထားကြမယ်၊ ဆက်ပြောကွာ ဂျော့၊ ငါတို့
ခြံလေးထဲမှာ ဘာတွေစိုက်မယ်ဆိုတာရယ်၊ ယုန်လေးတွေကို လှောင်အိမ်လေး
တွေနဲ့ မွေးမယ်ဆိုတာရယ်၊ ဆောင်းတွင်းရောက်ရင် မိုးရွာမယ့်အကြောင်းရယ်၊
မိုးဖိုအကြောင်းရယ်၊ နွားနို့ထဲမှာ မလိုင်တွေများလွန်းလို့ ဓားနဲ့ ခက်ခက်ခဲခဲ
လှီးရလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းရယ်၊ အဲဒါတွေအားလုံး ပြောပြကွာ ဂျော့’

‘မင်းဘာသာမင်း ဘာပြုလို့ မပြောတာလဲကွ၊ မင်းအကုန်လုံး သိနေတာ
ပဲဟာ’

‘ဟင့်အင်းကွာ၊ မင်းပဲပြောပါ၊ ငါပြောတာက မင်းပြောတာနဲ့ တူမှာမဟုတ်
ဘူး။ ဆက်ပြောပါ ဂျော့ရာ၊ ငါက ယုန်ကလေးတွေကို ဘယ်လို ထိန်းသိမ်းစောင့်
ရှောက်မယ်ဆိုတာလည်း ထည့်ပြောပါကွာ’

‘အေး... ကောင်းပြီ၊ ပြောမယ်’

ဟု ဂျော့က ဆိုသည်။

‘ငါတို့ခြံထဲမှာ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ခင်းကြီးတစ်ခင်း စိုက်ထားမယ်၊ ယုန်နဲ့
ကြက်တွေမွေးမယ်၊ ဆောင်းတွင်းကြီးမှာ မိုးရွာရင် လုပ်စရာရှိတဲ့ အလုပ်တွေကို
သောက်သုံးမကျတဲ့ အလုပ်တွေလို့ သတ်မှတ်ပြီး ဘာမှမလုပ်တော့ဘူး၊ အိမ်ထဲ

အိမ်ပြင် မထွက်တော့ဘူး၊ မီးဖိုမှာ မီးကျကျနနဖိုပြီး မင်းနဲ့ငါ ဇိမ်နဲ့ မီးလှုံမယ်၊ ခေါင်မိုးပေါ် အဆက်မပြတ်ကျနေတဲ့ မိုးပေါက်သံတွေကို ဇိမ်နဲ့ နားထောင်မယ်’
ဂျော့က ပြောပြောဆိုဆို အိတ်ကပ်ထဲမှ မောင်းချဓားကို ထုတ်သည်။

‘နောက်ထပ်ဆက်ပြောဖို့ အချိန်မရှိတော့ဘူး’

သူသည် ပဲတစ်ဘူးကို လှမ်းယူပြီး ထိပ်ဘက်တစ်နေရာကို မောင်းချဓား ဖြင့် ထိုးဖောက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အပေါ်ပိတ်သံပြားကို ဓားနှင့်ဝိုက်လှီးပြီး ခွာထုတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပဲဘူးကို လင်နီ၏လက်သို့ လှမ်းပေးလိုက်ကာ ဒုတိယဘူးကိုယူ၍ ဖောက်သည်။ သူ၏ အတွင်းအိတ်ကပ်ထဲရှိကော ဇွန်းနှစ် ချောင်းကိုယူ၍ တစ်ချောင်းကို လင်နီအား လှမ်းပေးသည်။

နှစ်ယောက်သား မီးဖိုဆားတွင် အကျအနထိုင်ကာ ပဲများကို ပါးစပ်အတွင်း သို့ အပြည့်အသိပ် ထိုးသွင်းပြီး ပလုတ်ပလောင်း ဝါးနေကြသည်။ လင်နီ၏ ပါးစပ်တွင်းမှ ပဲစေ့အချို့သည် အပြင်သို့ ထွက်ကျလာကြသည်။ ဂျော့က လက်ထဲ မှ ဇွန်းကို တစ်ချက်မျှ ယမ်းလိုက်ပြီး လှမ်းမေးသည်။

‘မနက်ဖြန် ခြံရှင်နဲ့တွေ့ရင် မင်းဘာပြောမလဲ’

လင်နီသည် အစားရပ်လိုက်ပြီး ပါးစပ်အတွင်း၌ ပလုတ်ပလောင်းဖြစ် နေသည့် ပဲများကို ကမန်းကတန်း မျိုချသည်။ သူ့မျက်နှာသည် အပြင်းအထန် စဉ်းစားနေရသဖြင့် ရှုံ့တွလျက်ရှိ၏။

‘ငါ... ငါက ဘာပြောရမလဲ ဆိုတော့ကာ ... ဘာမှမပြောရဘူးကွ’

‘မင်းတော်တယ် သိပ်တော်လာပြီ လင်နီ၊ မှတ်ဉာဏ် ပိုကောင်းလာပြီနဲ့ တူတယ်ကွ၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ငါတို့ မြေနှစ်ဖက်ဝယ်တဲ့အခါ မင်းကို ယုန်မွေး ခိုင်းရမယ်၊ တကယ်လို့ အခုလို မင်းမှတ်ဉာဏ်ကောင်းလာရင် ဆိုပါတော့ကွာ’

လင်နီသည် အချိုးမွမ်းခံလိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကာ ပါးစပ်ထဲမှ ပဲများကို ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း မမျိုနိုင်ဘဲ နင်လျက်ရှိ၏။

‘ငါ မေ့မသွားအောင် မှတ်ထားလို့ရပါတယ်ကွ’

ဟု ပြောသည်။

ဂျော့က လက်ထဲမှဇွန်းကို နောက်တစ်ကြိမ် ယမ်းလိုက်ပြန်သည်။

‘ဒီမှာကြည့် လင်နီ၊ ဟောဒီ နေရာတစ်ဝိုက်ကို မင်းသေသေချာချာ ကြည့် ထား၊ မင်း ဒီနေရာကို မှတ်မိပါ့မလားဟင်၊ တို့သွားရမယ့်နေရာက ဟောဒီ မြစ်ကမ်းဘေးအတိုင်းသွားရင် ရောက်တယ်၊ မှတ်မိရဲ့လား’

‘အေး မှတ်မိတယ်’

ဟု လင်နီက ပြောသည်။

‘ငါ မှတ်မိနိုင်ပါတယ်ကွ၊ ခြံရှင်နဲ့တွေ့ရင် ငါစကားတစ်လုံးမှ မပြောရဘူး ဆိုတာတောင်မှ မှတ်မိနေပြီ မဟုတ်လား’

‘အေးပါကွာ၊ မင်း အဲဒါကို မှတ်မိနေတာ ငါသိပါတယ်။ ဒီမယ် လင်နီ၊ ငါပြောတာ သေသေချာချာ နားထောင်၊ တကယ်လို့ အရင်တုန်းကလို ပြဿနာ ဖြစ်လာရင် ငါကတော့ ဟောဒီနေရာမှာလာပြီး ချုံတောထဲ ပုန်းနေစေချင်တယ်’

‘ချုံတောထဲ ပုန်းရမယ်’

ဟု လင်နီက သံယောင်လိုက်၍ လေးလေးပင်ပင်ကြီး ရေရွတ်သည်။

‘ငါ မင်းဆီကို ရောက်မလာမချင်း ချုံတောထဲမှာပုန်းပြီး စောင့်ရမယ်၊ ငါပြောတာ မင်း မှတ်မိရဲ့လားဟင်’

‘အား မှတ်မိတယ် ဂျော့၊ မင်းရောက်လာချိန်အထိ ငါက ပုန်းနေရမယ်’

‘ဒါပေမဲ့ မင်းပြဿနာဖြစ်အောင်တော့ မလုပ်ရဘူးနော် သိလား၊ တကယ် လို့ မင်းလုပ်ရင် မင်းကို ယုန်တွေကြည့်ဖို့ မခိုင်းတော့ဘူး သိလား’

သူသည် လက်ထဲမှ ပဲဘူးကို ချုံတောဘက်သို့ လွင့်ပစ်လိုက်လေသည်။

‘ငါ ပြဿနာဖြစ်အောင် မလုပ်ပါဘူး ဂျော့ရာ၊ ငါခြံရှင်တွေ့ရင် စကား လည်း တစ်ခွန်းမှ မပြောပါဘူး’

‘ဒီလိုဆို ကောင်းပြီ၊ မင်း စောင်ထုပ်ကိုယူပြီး မီးဖိုဘေးမှာချထား၊ ဒီနေရာမှာ အိပ်လို့ သိပ်ကောင်းမယ်၊ အိပ်ရင်းနဲ့ အပေါ်ကို ကြည့်လိုက်ရင် သစ်ရွက်တွေကို မြင်ရမယ်၊ ဘယ်လောက် ဟန်ကျသလဲ၊ မီးဖိုထဲကို ထပ်ပြီး ထင်း မထည့်နဲ့တော့၊ အခုလောက်ဆို တော်ပြီ၊ သူ့ဘာသာသူ ငြိမ်းသွားလိမ့်မယ်’

သူတို့သည် သဲပြင်ပေါ်တွင် စောင်များကို ဖြန့်ခင်းလိုက်ပြီး လှဲအိပ်လိုက် ကြသည်။ မီးတောက်မီးလျှံသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း အားနည်းလာသည်။ မီးရောင် ၏အားသည် လျော့နည်းသည်ထက် လျော့နည်းလာသည်။ သစ်ကိုင်းကြီးများသည် အမြင်အာရုံတွင်းမှ ကွယ်ပျောက်သွားကြသည်။ မှုန်ဝါးဝါး အလင်းရောင်၏ ဟပ်မှုကြောင့် သစ်ပင် ပင်စည်များကိုသာ ဝိုးတိုးဝါးတား မြင်နေရသည်။ အမှောင်ထု အတွင်းမှ လင်နီ၏ ခေါ်သံ ...

‘ဂျော့ ... မင်းအိပ်ပြီလား’

‘ဟင့်အင်း မအိပ်သေးဘူး၊ ဘာပြောမလို့လဲ’

‘ယုန်တွေမွေးရင် ရောင်စုံမွေးမယ်နော်’

‘အေးပါ ရောင်စုံမွေးမှာပေါ့’

ဟု ဂျော့က အိပ်ချင်မူးတူးအသံဖြင့် လှမ်းဖြေသည်။

‘ယုန်နီ၊ ယုန်ပြာ၊ ယုန်စိမ်း ... အိုက္ကာ ... ယုန်တွေ အရောင်မျိုးစုံမွေး
တာပေါ့၊ လင်နီရာ၊ ယုန်ကောင်ရေ မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် သန်းချီပြီး
မွေးကြတာပေါ့’

‘အမွေးထူထူ ယုန်တွေလည်း မွေးမယ်နော် ဂျော့၊ ဟို ဆက်ကရာ မင်တို
မြို့ဈေးထဲမှာ ငါတွေ့ဖူးခဲ့တဲ့ အကောင်မျိုးတွေပေါ့ ဟုတ်လား’

‘အေးပါ အမွေးထူထူတွေလည်း မွေးမှာပေါ့’

‘အမွေးထူထူယုန်တွေ မမွေးရင်တော့ ငါမင်းနဲ့ မနေတော့ဘူး ဂျော့၊ ဟို
တောင်ကုန်းပေါ်က ဂူထဲသွားနေမှာပဲ’

‘မင်းဘာသာမင်း အဝီစိသွားချင်လည်း သွားပေါ့ကွာ’

ဟု ဂျော့က ပြောသည်။

‘မင်း ပါးစပ်ကြီးကို ပိတ်ထားတော့ကွာ’

ရဲရဲတောက်နေသော မီးခဲများသည် အရောင်မှေးမှိန် သွားကြသည်။
မြစ်ကမ်းပါးတစ်ဖက် တောင်ကုန်းပေါ်မှ ကိုယိုတီ ဝံပုလွေတစ်ကောင် အူသံ
ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုအခါ မြစ်၏အခြားတစ်ဖက်မှ ခွေးတစ်ကောင်၏ ပြန်၍
အူသံကို ကြားရသည်။ ညပိုင်းတိုက်ခတ်နေသော လေပြည်လေညှင်း၏ကြားတွင်
သစ်ရွက်များသည် တီးတိုးညည်းတွားလျက် ရှိနေကြလေ၏။

(၂)

အလုပ်သမားများနေသည့် တန်းလျားသည် ရှည်လျားသော အဆောက်အအုံကြီးတစ်လုံး ဖြစ်၏။ အတွင်းဘက်ရှိ နံရံများမှာ ထုံးဖြူသုတ်ထားသော်လည်း ကြမ်းပြင်ကိုမူ ဘာဆေးမှ သုတ်မထားချေ။ နံရံသုံးဘက်တွင် စတုရန်းကွက်ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက်စီ ရှိသည်။ စတုတ္ထမြောက် နံရံဘက်တွင်မူ သစ်သားမင်းတုပ်တပ် တံခါးမကြီးတစ်ခု ရှိသည်။ နံရံများတွင် အိပ်စင်ရှစ်ခုရှိ၍ အိပ်စင်ငါးခုပေါ်တွင် စောင်နှင့်မွေ့ရာ စသည်များ ခင်းကျင်းထားသော်လည်း ကျန်အိပ်စင်သုံးခုတွင်မူ ဂုန်လျှော်ဖြင့်ရက်သော အိပ်ရာခင်းကြမ်းကြီးများသာ ခင်းထားသည်။ အိပ်စင်တစ်ခုစီ၏ ခေါင်းရင်းဘက်တွင် ပန်းသီးထည့်သည့် ထင်းရှူးသေတ္တာလေး တစ်လုံးစီကို သံနှင့်ရိုက်၍ ကပ်ထားသည်။ ထင်းရှူးသေတ္တာအပေါက်များကို ရှေ့ဘက်သို့ မျက်နှာပြုထားသည်။ ဤသို့ဖြင့် ထိုထင်းရှူးသေတ္တာများသည် အိပ်စင်ပိုင်ရှင်များ၏ ဆပ်ပြာ၊ ပေါင်ဒါဘူး၊ မုတ်ဆိတ်ရိတ်စားများနှင့် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်များထည့်သော အဆင့်နှစ်ဆင့် ဗီရိုများ ဖြစ်လာကြလေသည်။

မဂ္ဂဇင်းများမှာ ခြံအလုပ်သမားများ အလွန်ကြိုက်ကြသည့် ကောင်းဘွိုင်ဇာတ်လမ်းများပါသော အပေါစားမဂ္ဂဇင်းများ ဖြစ်၏။ ထို့ပြင်လည်း အဆင့်များပေါ်တွင် ဆေးဝါးများ၊ ဆေးပုလင်းများနှင့် ခေါင်းလိမ်းဆီများကိုပါ တွေ့နိုင်သည်။ သေတ္တာ၏ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် သံမှိုများရိုက်ထားပြီး ထိုသံများတွင် နက္ကတိုင်များ ချိတ်ထားသည်။ နံရံတစ်ခု၏အနီးတွင် အနက်ရောင်သံမီးဖိုကြီးတစ်လုံးရှိ၍ ထိုမီးဖိုကြီး၏ ခေါင်းတိုင်သည် အပေါ်သို့တက်သွားပြီး ခေါင်းမိုးကို ဖောက်ထွက်သွားသည်။ အခန်း၏ အလယ်တွင် စားပွဲကြီးတစ်လုံးရှိ၍ ထိုစားပွဲပေါ်တွင် ဖဲချပ်များသည် ပြန့်ကျဲလျက်ရှိကြ၏။ စားပွဲ၏ပတ်ပတ်လည်တွင် ထင်းရှူးသေတ္တာများ ချထားသည်။ ထိုသေတ္တာများသည် ကစားသူများထိုင်ရန် ချပေးထားသည့် ကုလားထိုင်များပေတည်း။

နံနက်ဆယ်နာရီခန့်တွင် နေသည် ဘေးပြတင်းပေါက်များမှနေ၍ ဖုန်မှုန့်များ သန်းနေသော ရောင်ခြည်တန်းကို ထုတ်လွှတ်လျက်ရှိသည်။ ထိုရောင်ခြည်တန်းကြားသို့ ပြေးဝင်လိုက် ထွက်သွားလိုက်နှင့် ယင်ကောင်များသည် လှည့်ပတ်ပျံသန်းနေကြလေသည်။

သစ်သားမင်းတုပ်သည် အထက်သို့ မြောက်တက်သွားသည်။ တံခါးသည် ပွင့်သွားပြီး အခန်းအတွင်းသို့ အရပ်မြင့်မြင့် လက်ပြင်ကုန်းကုန်းနှင့် အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ သူသည် အပြာရောင် ဂျင်းဘောင်းဘီဝတ်ထားပြီး လက်ထဲတွင် တံမြက်စည်းရှည်ကြီးတစ်ချောင်း ကိုင်ထားသည်။ သူ့နောက်မှကပ်၍ လိုက်လာသူ ဂျော့၊ ဂျော့နောက်မှ ပါလာသူမှာ လင်နီ။

‘သူဌေးက မင်းတို့ကို မနေ့ညကတည်းက မျှော်နေတာကွ’

ဟု အဘိုးကြီးက ပြောသည်။

‘ကနေ့မနက် အလုပ်ဆင်းတဲ့အထဲမှာ မင်းတို့နှစ်ယောက် ပါမလာတော့ သူအကြီးအကျယ် ဒေါသပုန်ထသွားတာပဲ’

အဘိုးကြီးက သူ့ယာလက်ကို မြောက်၍ အိပ်စင်များဘက်သို့ ညွှန်ပြသည်။ သို့သော် သူ့ရှပ်အင်္ကျီ လက်မောင်းအတွင်းမှ ထွက်လာသည်မှာ လက်မဟုတ်၊ လက်အတု သစ်သားတုတ်ချောင်းကြီး ဖြစ်သည်။

‘မင်းတို့နှစ်ယောက် ဟောဟိုအိပ်စင်နှစ်ခုကိုယူကြ’

ဟု သူက မီးဖိုအနီးမှ အိပ်စင်များကို လက်တုဖြင့် ညွှန်ပြပြီး ပြောသည်။

ဂျော့က အိပ်စင်တစ်ခုပေါ်သို့ လှမ်းတက်လိုက်ပြီး သူ့စောင်လိပ်ကို ကောက်ရိုးမွေ့ရာပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ သူသည် ထင်းရှူးသေတ္တာဗီရိုထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး အထဲမှ အဝါရောင် သံဘူးတစ်ဘူးကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

‘ဒီဟာက ဘာလဲဗျ’

‘မသိဘူးကွ’

‘သန်း၊ ပိုးဟပ်နှင့် ကြမ်းပိုး အစရှိသော ပိုးမွှားများကို သေစေနိုင်သည်လို့ ရေးထားပါလား၊ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်တို့ကို ဘယ်လိုအိပ်ရာမျိုးပေးတာလဲ၊ ကြမ်းပိုးကိုက်တဲ့ အိပ်စင်မျိုးတော့ ကျုပ်တို့မလိုချင်ဘူး’

အဘိုးကြီးသည် လက်အကောင်းဖြင့် ကိုင်ထားသော တံမြက်စည်းကို လက်အတု လက်ကောက်ဝတ်ကြားသို့ ပို၍ညှပ်ကိုင်ထားလိုက်ပြီး ဂျော့၏ လက်ထဲမှ သံဘူးကို လှမ်းယူသည်။ သံဘူးပေါ်မှ စာတန်းကို ဂရုတစိုက်ဖတ်သည်။

mooe.com

‘ဒီမှာ ... ငါပြောမယ်’

ဟု သူက စကားစသည်။

‘ဒီ အိပ်စင်မှာ နောက်ဆုံးနေသွားတဲ့ ကောင်က ပန်းပဲသမား တစ်ယောက် ကွ၊ အလွန်သဘောကောင်းတယ်။ အသန့်အရှင်းလည်း သိပ်ကြိုက်တဲ့ကောင်၊ အစာမစားခင်တောင် လက်ဆေးတဲ့ကောင်’

‘နို့... ဘာပြုလို့ ကြမ်းပိုးသတ်ဆေး ဝယ်ထားရသလဲဗျ’

ဂျော့သည် ပြောရင်း ပြောရင်းက စိတ်တိုလာသည်။ လင်နီသည် သူ့ စောင်အိတ်ကို အနီးမှ အိပ်စင်ပေါ်သို့ချပြီး ဝင်ထိုင်သည်။ သူသည် ဂျော့ကို ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေးကြည့်နေသည်။

‘အဖြစ်က ဒီလိုကွ...’

အဘိုးကြီးက ပြောသည်။

‘ဒီအိပ်စင်မှာ နေသွားတဲ့လူက ပန်းပဲသမားကွ၊ နာမည်က ဝှက်တီ တဲ့။ သူ့အိပ်ရာမှာ ကြမ်းပိုးမရှိဘဲနဲ့ ကြမ်းပိုးသတ်ဆေးဘူး ဆောင်ထားချင်တဲ့ လူစားမျိုး၊ ဒီကောင်က အသန့်အရှင်း သိပ်ကြိုက်တဲ့ကောင်၊ သူ့အကျင့်တွေကို ငါပြောပြမယ်၊ သူ့အစာစားတဲ့အခါမှာ ပြုတ်ထားတဲ့ အာလူးတွေကို အခွံနွှာတယ် ဆိုပါတော့ ... ပုပ်နေတယ်လို့ ထင်ရတဲ့ အနာအဆာ သေးသေးလေးတွေ တွေ့ရင် တောင် စားနဲ့လှီးပစ်ပြီးမှ စားတဲ့လူစားကွ၊ ကြက်ဥထဲမှာ အနီစက်ကလေး တစ်စက်လောက် တွေ့ရင်လည်း ဖယ်ပြီးမှ စားတဲ့လူ၊ ဒီလူက အဲသလို လူစား မျိုးကွ။ ဇီဇာခပ်ကြောင်ကြောင် ကောင်စားမျိုး ဆိုပါတော့ကွာ၊ နောက်ဆုံးမှာ အစားကို အကြောင်းပြပြီး ထွက်သွားတာပဲကွ၊ တနင်္ဂနွေဆိုရင်လည်း ဘယ်ကိုမှ မသွားဘဲနဲ့ အဝတ်အစားသစ်တွေ လဲထားတတ်တယ်။ အံ့မယ် ... နက္ကတိုင်တောင် တပ်ထားလိုက်သေး၊ ပြီးတော့ ဟောဒီအခန်းထဲမှာ စမတ်ကျကျ ထိုင်နေတတ် တယ်’

‘ခင်ဗျား ပြောနေတာတွေဟာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ’ ဟု ဂျော့က မယုံသင်္ကာလေသံဖြင့် မေးသည်။

‘သူ အလုပ်က ထွက်သွားတာ ဘာပြုလို့လဲဗျာ’

အဘိုးကြီးသည် လက်ထဲမှ သံဘူးကို သူ့အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲ ထိုးထည့် လိုက်ပြီး သူ၏ နှုတ်ခမ်းမွေးဖြူဖြူများကို လက်ဖဖိုးဖြင့် ပွတ်လိုက်သည်။

‘ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ အင်း ... သူဒီလိုပဲ ထွက်သွားတာပဲ၊ တခြားလူတွေ ထွက်သွားတဲ့ပုံစံမျိုးပါပဲ၊ သူကပြောတော့ အစားအစာ မကောင်းလို့တဲ့။ အမှန်

တော့ တခြားနေရာတစ်နေရာကို ရွှေ့ချင်လို့ပဲ နေမှာပါ။ အခြားအကြောင်း
တော့ မပြောဘူး၊ အစားကြောင့်လို့ပဲ ပြောသွားတာပဲ’

ဂျော့သည် အိပ်ရာခင်းစကို ဆွဲလှန်ပြီး ငုံ့ကြည့်သည်။ သူသည် အိပ်ရာ
ခင်း၏ အကြိုအကြားအထိ စေ့စေ့စပ်စပ် လျှောက်ကြည့်သည်။ လင်နီကလည်း
ထိုင်ရာမှ ဖြုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ကာ ဂျော့လုပ်သလို တစ်သဝေမတိမ်း အတုခိုး၍
လုပ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဂျော့သည် ကျေနပ်သွားဟန်တူ၏။ သူ့စောင်လိပ်
ကို ဖြေ၍ အထဲမှ မုတ်ဆိတ်ရိတ်သည့် ဂျုတ်၊ ဆပ်ပြာ၊ ဘီး၊ ဆေးဘူးများ၊
လင်နီမင်လိမ်းဆေးဘူးနှင့် သားရေလက်ပတ်စသည့် သူ့အသုံးအဆောင် တိုလီမိုလီ
ပစ္စည်းများကို ထင်းရှူးသေတ္တာ ဗီရိုထဲ စီ၍ ချသည်။ ထို့နောက် သူ့စောင်
များကို အကျအနခင်းသည်။

‘နောက်တစ်မိနစ်လောက်ဆိုရင် သူဌေးရောက်လာတော့မယ် ထင်တယ်။
ဒီနေ့မနက်ခင်းသာ မင်းတို့ရောက်မလာရင် အကြီးအကျယ် ဒေါထတော့မှာ
သေချာတယ်၊ ငါတို့ မနက်စာ စားနေကြတုန်းက သူဝင်လာပြီး မေးသေးတယ်။
ဟို လူသစ်နှစ်ကောင် မရောက်သေးဘူးလားတဲ့၊ ပြီးတော့ မြင်းထိန်းကောင်ကို
ဆူပူသွားတယ်’

ဂျော့က သူ့အိပ်ရာခင်းမှ ခေါက်ရိုးတွန့်ကလေးများကို လက်နှင့် ပွတ်
၍ ဖြေပေးနေသည်။

‘မြင်းထိန်းကို ဆူတယ် ဟုတ်လား၊ ဘာကြောင့်ဆူတာလဲ’ ဟု မေးသည်။

‘မြင်းထိန်းက လူမည်းတစ်ယောက်ကွ၊ ဆူတာပေါ့’

‘လူမည်း’

‘အေး... ဟုတ်တယ် လူမည်း၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်သဘောကောင်းတဲ့ ကောင်
ပါကွာ၊ မြင်းအကန်ခံရလို့ ခါးကုန်းနေရှာတယ်၊ တို့သူဌေးက စိတ်ဆိုးပြီဆိုရင်
ဒီကောင့်ကိုပဲ ဖိပြီးဆူရော၊ ဒါပေမဲ့ မြင်းထိန်းက စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ သူက စာ
လည်း အတော်ဖတ်တတ်တယ်ကွ၊ သူ့အခန်းထဲမှာ စာအုပ်တွေတစ်ပုံကြီးပဲ’

‘နေစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားတို့ သူဌေးက ဘယ်လိုလူစားလဲ’

ဟု ဂျော့က မေးသည်။

‘အင်း... သူလည်း သိပ်မဆိုးပါဘူး၊ လူကောင်းတစ်ယောက်ပဲ။ တစ်ခါ
တလေကျတော့လည်း သူက ဒေါသကြီးတတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သဘောသကာယ
ကျတော့ ကောင်းပါတယ်၊ တွေ့ဖူးတာ တစ်ခုပြောပြမယ်၊ ခရစ်စမတ်ပွဲတော်ကျရင်
ဘာလုပ်တယ် ထင်သလဲ၊ ဝိစကီတစ်ဂါလန်ပုံးကို ဒီအခန်းထဲလာပြီး ချပေးတတ်

တယ်၊ ပြီးတော့ ကဲ...ငါ့လူတို့ ဝအောင်သောက်ကြ၊ ခရစ်စမတ်ပွဲတော်ဆိုတာက တစ်နှစ်မှ တစ်ကြိမ်ရှိတာလို့ ပြောလေ့ရှိတယ်’

‘တယ်ဟုတ်ပါလား၊ တစ်ဂါလန်ပုံးတစ်ပုံး ချပေးသလား’

‘ဒါပေါ့ကွ၊ ငါတို့ အရမ်းကိုပျော်ကြတာပဲ၊ အဲဒီညက မြင်းထိန်းလူမည်းကိုပါ ငါတို့အထဲ ဝင်ခွင့်ပေးခဲ့ကြတယ်။ စမစ်တီ ဆိုတဲ့ကောင်က လူမည်းကို ရန်စတယ်၊ နှစ်ယောက်သား ချလိုက်ကြတာကွာ၊ သိပ်ကိုကြည့်ကောင်းတဲ့ ပွဲတစ်ပွဲပေါ့၊ ကျန်တဲ့လူစုက စမစ်တီ ကို ခြေထောက် မသုံးဘူးလို့ ဝိုင်းပြီးတားကြတယ်။ စမစ်တီကတော့ ပြောတာပဲ၊ ဒီရန်ပွဲမှာ သူ့ခြေထောက်ကိုသာ သုံးခွင့်ရရင် လူမည်းကောင်ပွဲချင်းပြီး ဖြစ်သွားမှာတဲ့၊ ဟိုကောင်တွေကလည်း လူမည်းက ခါးကုန်းနေတဲ့လူမို့ စမစ်တီကို ခြေထောက်တွေမသုံးဘူးလို့ တားကြတာပါ’

အဘိုးကြီးသည် ခရစ်စမတ်ညက သူတို့ပျော်ပွဲကို ပြန်၍သတိရကာ ရွှင်မြူးနေသည်။

‘အဲဒီနောက်တော့ သူတို့လူစု ဆိုလီဒက်မြို့ကို သွားပြီး စည်းလွတ်ဝါးလွတ် ပျော်လိုက်ကြသေးတယ်၊ ငါကတော့ လိုက်မသွားပါဘူး၊ သူတို့လို သန်တုန်း မြန်တုန်းအရွယ် မဟုတ်တော့ ဘယ်လိုက်လို့ ဖြစ်မှာလဲ’

လင်နီသည် သူ့အိပ်ရာကို အပြီးသတ် ခင်းလျက်ရှိသည်။ တံခါးမှ သစ်သားမင်းတုပ်သည် အပေါ်သို့ မြောက်တက်သွားပြီး တံခါးပွင့်သွားသည်။ တံခါးဝ၌ ဂင်တိုတို ပုကွက လူတစ်ယောက် ရပ်နေသည်။ အပြာရောင် ဂျင်းဘောင်းဘီ၊ ဖလန်နယ် ရုပ်အင်္ကျီနှင့် အနက်ရောင်ကုတ်အင်္ကျီ ဝတ်ထားသည်။ သူသည် သူ့လက်မနှစ်ချောင်းကို သူ့ခါးပတ် တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ထိုးနှိုက်ထားသည်။ သူ့ခေါင်းမှ ဦးထုပ်သည် အညိုရောင်။ သူသည် သာမန်အလုပ်သမား တစ်ယောက် မဟုတ်မှန်း သိသာစေရန် ခွာမြင့် မြင်းစီးဖိနပ်ရှည်ကြီးကို စီးထားသည်။

အဘိုးကြီးက ထိုလူ၏ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့မှတ်ဆိတ်မွေး ဖြူဖြူများကို လက်ခုံနှင့် ပွတ်ကာ တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားလေသည်။ သွားနေရင်းမှပင်...

‘သူတို့နှစ်ယောက် အခုပဲရောက်တယ်’

ဟု ပြောကာ အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။

အဘိုးကြီးက သူ့ဌေးဟုခေါ်သော ခြံရှင်သည် အခန်းတွင်းသို့ ခြေသလုံးတုတ်ခိုင်ခိုင် လူတစ်ယောက်၏ ခြေလှမ်းမျိုးဖြင့် လျင်မြန်သွက်လက်စွာ ဝင်လာသည်။

‘မာရေးနဲ့ရယ်ဒီ အလုပ်သမားရှာဖွေရေး အေဂျင်စီကို ကနေ့မနက် အရောက် အလုပ်သမားနှစ်ယောက် လိုချင်တယ်လို့ ငါစာရေးခဲ့တယ်။ မင်းတို့ မှာ အလုပ်လက်မှတ်တွေကော ပါကြရဲ့လား’

ဂျော့က သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှ အလုပ်လက်မှတ်နှစ်စောင်ကို ထုတ်၍ ခြံရှင် လက်သို့ လှမ်းပေးသည်။

‘ဒီကိစ္စမှာ မာရေးနဲ့ရယ်ဒီ အေဂျင်စီရဲ့ အပြစ်မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလက်မှတ်ပေါ် မှာ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဒီခြံမှာ ကနေ့မနက် အလုပ်ဝင်ရမယ်လို့ အတိအကျ ရေးထားတာပဲ’

ဂျော့က သူ့ခြေထောက်များကို ငုံ့ကြည့်သည်။

‘ဘတ်(စ်)ဒရိုင်ဘာက ရောက်ပြီဆိုပြီး ချထားခဲ့လို့ပါ’
ဟု ပြောသည်။

‘ကျုပ်တို့ ဆယ်မိုင်တိတိ လမ်းလျှောက်လာခဲ့ရပါတယ်။ ကနေ့မနက် ခင်းမှာလည်း ဘတ်(စ်)ကား မရခဲ့ပါဘူး’

ခြံရှင်က သူ့မျက်လုံးများကို မှေးထားသည်။

‘အင်း...ဂျုံဖွပ်တဲ့ အလုပ်သမားအဖွဲ့ကို လူနှစ်ယောက်လျှော့ပြီး လွတ် လိုက်ရတယ်၊ မင်းတို့ အခုမှ လိုက်သွားလို့လည်း မဖြစ်တော့ဘူး၊ ညနေစာ စားချိန် ရောက်တော့မယ်’

သူသည် အိတ်ကပ်ထဲမှ အလုပ်သမား စာရင်းစာအုပ်လေးကို ထုတ်ကာ စာရွက်များကြားတွင် ညှပ်ထားသည့် ခဲတံကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ ဂျော့က အဓိပ္ပာယ်ပါသော မျက်နှာထားဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ လင်နီကို တစ်ချက်လှမ်း ကြည့်သည်။ လင်နီက နားလည်ပါသည်ဟူသော မျက်နှာပေးဖြင့် ခေါင်းညှိတ် ပြသည်။ ခြံရှင်သည် ခဲတံကို လျှာဖြင့်တို့လိုက်သည်။

‘မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ’

‘ဂျော့မစ်လ်တန်’

‘မင်းနာမည်ကကော’

ဂျော့က ဝင်ဖြေသည်။

‘သူ့နာမည်က လင်နီစမော’

ခြံရှင်က နာမည်များနှင့်အလုပ်ဝင်ချိန်ကို သူ့မှတ်စုစာအုပ်တွင် ရေးသွင်း လိုက်သည်။

‘အင်း...ဒီလိုဆိုတော့ကာ၊ ကနေ့ နှစ်ဆယ်ရက်နေ့၊ မွန်းတည့် ဆယ့်နှစ်
နာရီမှာ မင်းတို့ အလုပ်ဝင်တယ်ပေါ့’

သူသည် လက်ထဲမှ စာအုပ်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

‘အရင်က မင်းတို့ ဘယ်မှာလုပ်ဖူးကြသလဲ’

‘ဝိဒ်မြို့မှာပါ’

ဟု ဂျော့ကဖြေသည်။

‘မင်းကော အတူတူပဲလား’

ဟု လင်နီကို လှမ်းမေးသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ သူလည်း ကျုပ်နဲ့အတူတူပါပဲ’

ဟု ဂျော့က ဝင်ဖြေသည်။

ခြံရှင်က ရွတ်နောက်နောက် အမူအရာဖြင့် လင်နီဘက်သို့ လက်ညှိုး
ထိုးလိုက်ပြီး...

‘သူက စကားများများ မပြောတတ်ဘူးလားကွ’

ဟု မေးသည်။

‘မပြောတတ်ဘူးဗျ၊ ဒါပေမဲ့ အလုပ်ကျတော့ သိပ်လုပ်တဲ့ ကောင်ကြီး၊
နွားသိုးကြီးတစ်ကောင်လောက်ကို သန်တယ်’

လင်နီက ပြုံးသည်။

‘နွားသိုးကြီးတစ်ကောင်လောက်ကို သန်တယ်’

ဟု သံယောင်လိုက်ပြီး ရေရွတ်သည်။

ဂျော့က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်သည်။ လင်နီသည် ဂျော့ခိုင်းထားသည့်
အတိုင်း မလိုက်နာမိဘဲ မေ့ပြီး စကားပြောလိုက်မိသဖြင့် ရှက်စိတ်ဝင်ကာ
ခေါင်းကို ငုံ့ထားသည်။

ခြံရှင်က...

‘ဒီမယ်... လင်နီ’

ဟု လှမ်းခေါ်သည်။ လင်နီက ခေါင်းထောင်ကြည့်သည်။

‘မင်း ဘာလုပ်တတ်သလဲ’

လင်နီက ဂျော့ဘက်သို့ အလန့်တကြား လှမ်းကြည့်သည်။

‘ဆရာဘာခိုင်းခိုင်း သူလုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်’

ဟု ဂျော့က ဝင်ပြောသည်။

‘ဂျုံအိတ်တွေလည်း ထမ်းနိုင်တယ်။ နွားရေလည်း ကောင်းကောင်း ဆုတ်
တတ်တယ်။ ထွန်စက်လည်း မောင်းတတ်တယ်။ သူ့ဘာမဆို လုပ်နိုင်တယ်။
စမ်းပြီးတော့သာ ခိုင်းပါ၊ ရပါတယ်’

ခြံရှင်က ဂျော့ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

‘ဒီလိုဆိုရင် ငါမေးတာတွေကို သူ့ဘာသာသူ ဖြေပါစေလား၊ ဘာပြုလို့ ဖြေခွင့်မပေးတာလဲ၊ မင်းက ဘာသဘောနဲ့ သူ့ကိုယ်စား ဝင်ဝင်ပြောနေရတာလဲ’
ဂျော့က ကပျာကယာ ဝင်ပြောသည်။

‘သူ ဉာဏ်မကောင်းဘူးဆိုတာကို ကျုပ် ပြောမထားမိလို့ပါ၊ သူက သိပ်ပြီးဉာဏ်မကောင်းဘူးဗျ၊ ဒါပေမဲ့ အလွန်အလုပ်လုပ်နိုင်တဲ့ အလုပ်သမား ကောင်း တစ်ယောက်ပါ။ ပေါင်လေးရာဝင် အိတ်ကြီးတစ်လုံးလောက်တော့ အပျော့ပဲ၊ အသာလေး သယ်နိုင်တယ်’

ခြံရှင်သည် မှတ်စုစာအုပ်ကို အိတ်ထဲပြန်ထည့်သည်။

သူသည် လက်မများကို ခါးပတ်စွန်း တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ထိုးသွင်းလိုက် ပြီး မျက်လုံးတစ်ဖက်ကို ပိတ်လုမတတ် မှေးထားသည်။

‘ပြောစမ်းပါဦး၊ မင်းက ဘာသဘောနဲ့ အခုလို လုပ်နေရတာလဲ’
‘ဟာဗျာ’

‘မင်း သူ့ဆီက ဘာရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားသလဲ၊ သူ့လုပ်ခကို မင်းကယူဖို့ စိတ်ကူးထားသလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ လုံးဝမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဆရာက ဘာပြုလို့ အဲသလို ထင်ရတာလဲ’

‘အင်း လူတစ်ယောက်က အခြားလူတစ်ယောက်အတွက် သိပ်ပြီးဒုက္ခ ခံတာ ငါမတွေ့ဖူးဘူးကွ။ အဲဒီတော့ ဒီကောင့်ဆီက မင်းတစ်ခုခုရဖို့များ ရှိနေ သလားဆိုတာ ငါသိချင်စိတ် ဖြစ်လာတာပေါ့ကွ’

‘သူ... သူ... သူက ကျုပ်နဲ့ ညီအစ်ကို ဝမ်းကွဲတော်တယ်ဗျ။ သူ့ကို စောင့်ရှောက်သွားပါမယ်လို့ ကျုပ်က သူ့အဘွားကြီးကို ကတိပြုထားရလို့ပါ။ သူငယ်ငယ်တုန်းက ခေါင်းကို မြင်းအကန်ခံရဖူးတယ်။ ဘာမှတော့ ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ် ဖြစ်မသွားပါဘူး။ ဉာဏ်ထိုင်းသွားတာ တစ်ခုပဲရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာဘာခိုင်းခိုင်း သူလုပ်နိုင်ပါတယ်’

‘အင်းပေါ့လေ၊ ဘာလီအိတ်တွေထမ်းတဲ့ အလုပ်မျိုးမှာ ဉာဏ်မလိုဘူးဆို တာ ဘုရားသခင်တောင် သိနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကိုတော့ လူလည်လုပ်ဖို့ မကြိုးစားလေနဲ့ မစ်လ်တန်။ ငါက မင်းကို မျက်စိဒေါက်ထောက်ပြီး ကြည့်နေ မှာ၊ မင်းတို့ ဝိဒိမြို့က ဘာပြုလို့ အလုပ်ထွက်လာကြတာလဲ ဆိုပါဦး’

‘အလုပ်က ပြီးသွားလို့ပါ’

ဟု ဂျော့က မဆိုင်းမတွပင် ပြန်ဖြေသည်။

‘ဘာအလုပ်လဲကွ’

‘မြောင်းတူးအလုပ်ပါ’

‘အေး... ကောင်းပြီ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့အပေါ်မှာတော့ မလိမ့်တပတ်လုပ်မယ် မကြံနဲ့၊ လူလည်တွေအများကြီး ငါတွေ့ခဲ့ဖူးတယ်။ မင်းတို့ ညနေစာစားပြီးရင် အလုပ်ဆင်းကြ။ အလုပ်သမားအားလုံး ကြိတ်စက်မှာ ဘာလီအိတ်တွေ သယ်နေကြ လိမ့်မယ်၊ မင်းတို့က စလင်းရဲ့အဖွဲ့နဲ့လိုက်၊ နားလည်လား’

‘စလင်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲ’

‘စလင်းဆိုတာ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ကောင်ကွာ၊ မင်းတို့ ညနေစာစားတဲ့အခါ တွေ့မှာပါ’

သူသည် နောက်သို့ ချာခနဲလှည့်လိုက်ပြီး တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ သို့သော်လည်း အပြင်သို့ထွက်မသွားမီ နောက်သို့ တစ်ချက်ပြန်လှည့်ပြီး လူနှစ်ယောက်ကို အငန်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ခြံရှင်၏ ခြေသံများ ဝေးသွားသောအခါ ဂျော့က လင်နီကို လှည့်ကြည့် သည်။

‘မင်း စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောရဘူးကွ၊ မင်းက မင်းပါးစပ်ပြီကြီးကို ပိတ်ထားရမယ်၊ ပြောစရာရှိတာကို ငါက ပြောမယ်လို့ မင်းကို မှာထားလျက်နဲ့ အလုပ်ပြုတ်ဦးတော့မလို့ နည်းနည်းပဲလိုတယ်’

လင်နီက သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် စိုက်ကြည့်နေသည်။

‘ငါ မေ့သွားတယ် ဂျော့ရာ’

‘အေး... ကောင်းတာပေါ့၊ မင်းမေ့သွားပြန်ပြီ၊ မင်းဆိုတဲ့ ကောင်က အမြဲတမ်းမေ့နေတာပဲ’

ဂျော့သည် အိပ်စင်ပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်၏။

‘အခုဆိုရင် ခြံရှင်က တို့ကို မျက်ခြည်အပြတ်ခံမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ရှေ့လျှောက်ပြီး သတိထားနေမှ ဖြစ်တော့မယ်။ အခုချိန်ကစပြီး မင်းပါးစပ်ပေါက် ကြီးကို ပိတ်ထားမှ ဖြစ်မှာ’

သူသည် မျက်နှာထား သုန်သုန်မှုန်မှုန်ဖြင့် ထိုင်နေသည်။

‘ဂျော့’

‘ဘာလဲ’

‘ငါ့ခေါင်းကို ဘယ်မြင်းကမှ မကန်ခဲ့ပါဘူးကွာ၊ ဟုတ်တယ်နော် ဂျော့’

‘တကယ် အကန်ခံခဲ့ရရင် သိပ်ကောင်းမယ်’

နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ သူများစကားပြောရင် ချောင်းပြီးနားမထောင်တတ်ပါဘူး။ စပ်စပ်စုစုလည်း မလုပ်တတ်ပါဘူး။

‘အဲဒါ သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျ’

စိတ်ပြေသွားပြီဖြစ်သော ဂျော့က လေသံပျော့ပျော့ဖြင့် ပြောသည်။

‘ခြံမှာ ကြာကြာအလုပ်လုပ်ချင်ရင် အဲသလို မစပ်စုမှ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ကဲ လာလေဗျာ ... ခဏတစ်ဖြုတ် ထိုင်ပါဦးလား၊ ဟိုခွေးအိုကြီးအဖြစ်ကလည်း ဆိုးသကိုးဗျ’

‘အေးကွာ ... ဟုတ်တယ်၊ ငါ သူ့ကို ပေါက်စနလေးကတည်းက မွေးလာတာကွ၊ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ အလွန်သိုးထိန်းကောင်းတဲ့ ခွေးပေါ့ကွာ’

အဘိုးကြီးသည် လက်ထဲမှ တံမြက်စည်းကို နံရံတွင်ထောင်လိုက်ပြီး ပါးမြိုင်းမွေးများကို သူ့လက်ခုံဖြင့် ပွတ်သပ်နေသည်။

‘သူဌေးကို မင်းတို့ သဘောကျကြရဲ့လား’

ဟု မေးသည်။

‘အတော်သဘောကောင်းတာပဲ၊ ကြည့်ရတာ မဆိုးပါဘူး’

‘သူက လူကောင်းပါ’

ဟု အဘိုးကြီးက ပြောသည်။

‘မင်းတို့ သူ့ကို သဘောကောင်းတယ်လို့ တွက်ထားကြပါကွာ’

ထိုအခိုက် အိမ်ထဲသို့ လူရွယ်တစ်ယောက်ဝင်လာသည်။ လူရွယ်မှာ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ အညိုရောင်မျက်လုံးများ၊ အညိုရောင် မျက်နှာတို့နှင့် ဖြစ်သည်။ ခေါင်းကဆံပင်သည် လိမ်ကောက်ကောက်၊ ဘယ်ဘက်လက်တွင် လက်အိပ်စွပ်ထားသည်။ ခြံရှင်ကဲ့သို့ပင် ခွာမြင့်မြင့် ရှူးဖိနပ်စီးထားသည်။

‘ကျုပ်တို့အဘိုးကြီး ဒီဘက်မလာဘူးလား’

သန့်ရှင်းရေးသမား အဘိုးကြီးက လှမ်းဖြေသည်။

‘လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်မိနစ်လောက်က သူ ဒီလာသွားတယ် ကာလေး၊ အခုတော့ ထမင်းစားရုံဘက် သွားတယ်ထင်တာပဲ’

‘ကျုပ်သူ့ကို လိုက်ဖမ်းနေတာ’

ဟု ကာလေးက ပြောသည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် လူသစ်နှစ်ယောက် အပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်၊ ဂျော့ကို အေးစက်စက် မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်သည်။ ထို့နောက် လင်နီ ကို ကြည့်သည်။ သူ့လက်များသည် တဖြည်းဖြည်းချင်း ကွေးလာပြီး လက်ချောင်းများသည် လက်သီးဆုပ်များ ဖြစ်လာကြသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးသည် တောင့်တင်းလာပြီး လက်ဝှေ့သမား တစ်ဦးပုံစံမျိုး ဖြစ်လာသည်။

ချက်ချင်းပင် သူ့အကြည့်က ရန်လိုသော အကြည့်ဖြစ်လာသည်။ သူ့အကြည့် အောက်တွင် လင်နီသည် မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်ကာ တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်လာ သည်။ စိတ်လှုပ်ရှားလာသည်။ ခြေထောက်များသည်လည်း အငြိမ်မနေ၊ ကာလေး က လင်နီ၏အနီးသို့ တိုးသွားသည်။

‘အဘိုးကြီး မျှော်နေတဲ့ လူသစ်နှစ်ယောက်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ တို့ရောက်တာ မကြာသေးဘူး’

ဟု ဂျော့က ပြောသည်။

‘ဟိုလူကြီးကို မေးတာ ... သူ့ဘာသာသူ ဖြေပစေပေါ့’

‘ဆိုကြပါစို့ရဲ့ ... သူက စကားမပြောချင်ဘူး ဆိုရင်ကော’

ဟု ဂျော့က ထပ်ပြောသည်။

လင်နီသည် အနေရ အထိုင်ရ ခက်ကာ တလှုပ်လှုပ် တရွရွ ဖြစ်နေသည်။

ကာလေးသည် နောက်သို့ ချာခနဲ ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး ဂျော့ကို ကြည့်သည်။

‘သူ့ကို စကားပြောရင် သူပြန်ပြောရမှာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားက ဘာဆိုင်လို့ ဝင်ပါနေရတာလဲ’

‘တို့ အတူတူလာကြတာကွ’

ဟု ဂျော့က အေးစက်စက် လေသံဖြင့် ဖြေသည်။

‘ဪ... ခင်ဗျားတို့က ဒီလိုကိုး’

‘အေး ဟုတ်တယ် ... ဒီလိုပဲ’

လင်နီသည် ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိဖြစ်ကာ ဂျော့ကို လှမ်းကြည့် သည်။

‘ခင်ဗျားက ဒီနေ့ကြီးကို စကားပြောခွင့် မပေးဘူးဆိုပါတော့ ဟုတ်လား’

‘သူက ပြောချင်တယ်ဆိုရင် ပြောနိုင်တယ်ပေါ့ကွ’

ဂျော့က လင်နီဘက်လှည့်ကာ ခေါင်းဆတ်ပြသည်။

‘ကျုပ်တို့ အခုနကပဲ ရောက်တာ’

ဟု လင်နီက ဖြေသည်။

ကာလေးက လင်နီကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

‘နောက်တစ်ခါ ခင်ဗျားကိုမေးရင် ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ဖြေပါ၊ နားလည် လား’

သူသည် တံခါးဆီသို့သွားကာ အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ သူ့လက်နှစ် ဖက်ကတော့ စောစောက ပုံစံအတိုင်း ခပ်ကွေးကွေး။

ကျောက မျက်ခြည်မပြတ် လိုက်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် အဘိုးကြီးဘက် သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။

‘ဒီကောင်က သူ့ပခုံးပေါ် ဘာများတင်ထားလို့ လက်တွေကွေးထားရတာ လဲဗျ... လင်နီကလည်း သူ့ကို ဘာမှမလုပ်ဘဲနဲ့ ရန်စချင်နေတယ်’

အဘိုးကြီးက သူပြောမည့်စကားကို ချောင်း၍ နားထောင်သူ ရှိမရှိ သိရအောင် တံခါးဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။

‘အဲဒါ... သူဌေးသားပေါ့ကွ...’

ဟု ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

‘ကာလေးက လက်စွမ်းပြချင်တယ်ကွ၊ သူက လက်ငှေ့လည်း ထိုးဖူးတယ်၊ အငယ်တန်း လက်ငှေ့သမားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးတော့ သူက သိပ်ပြီး လက်သီး စွမ်းပြချင်တာ’

‘လက်သီးစွမ်းပြချင်လည်း ပြပစေပေါ့ဗျာ’

ဟု ကျောကပြောသည်။

‘ဒါပေမဲ့ လင်နီကိုတော့ ရန်စစရာ မလိုပါဘူး၊ လင်နီက သူ့ကို ဘာမှ လုပ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ဘာပြုလို့ သူက လင်နီကို ရန်စချင်ရတာလဲ’

အဘိုးကြီးက စဉ်းစားနေသည်။

‘ဒီလိုရှိတယ်ကွ ... ငါပြောမယ်၊ ကာလေးက တခြားကောင်ပေါက်လေး တွေလိုပဲပေါ့ကွာ၊ သူက လူထွားကြီးတွေဆိုရင် မုန်းတယ်၊ ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း ကောင်ကြီးတွေနဲ့တွေ့ရင် လိုက်ရန်စပြီး ထိုးလားကြိတ်လား လုပ်ချင်တယ်။ သဘောကတော့ သူမှ ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း လူတစ်ယောက် မဟုတ်တော့ လူထွားကြီးတွေကို မြင်ရင် မနာလိုဘူးပေါ့ကွာ၊ ကောင်ငယ်ကလေးတွေဟာ ဒီအချိုးမျိုးချည်းပါပဲ၊ သိတယ်မဟုတ်လား၊ အမြဲတမ်း ရန်လိုနေကြတယ်’

‘အင်း... ဟုတ်တယ်’

ဟု ကျောက ပြောသည်။

‘ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်ဆိုးဆိုး ကောင်လေးတွေ ကျုပ်အများကြီး တွေ့ခဲ့ဖူး တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအကောင် လင်နီကို ရန်စရင် သူ့အတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မယ်။ လင်နီက လက်စွမ်းတော့ မပြတတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လင်နီနဲ့ ရင်ဆိုင် လို့ကတော့ သူနာမှာ သေချာတယ်’

‘ကာလေးကတော့ အလွန်လက်စွမ်းပြချင်တဲ့ ကောင်ပဲကွ...’

ဟု အဘိုးကြီးက ပြောသည်။

‘ဒီလိုလုပ်တာ မှန်တယ်လို့ ငါကတော့ မထင်ပါဘူး။ ဆိုကြပါစို့ကွာ ...’

ကာလေးက လူထွားကြီးတစ်ယောက်ကို ရန်စပြီး ထိုးကြတယ် ဆိုပါတော့၊ လူတိုင်းက ဒီပွဲကို ကြည့်မကောင်းဘူးလို့ ပြောကြမှာပဲ၊ တကယ်လို့ ရန်ပွဲမှာ သူ့အဆော်ခံရတယ် ဆိုပါတော့၊ လူတိုင်းက ဟိုအကောင်ကြီးဟာ သူနဲ့ ရွယ်တူ တန်းတူဖြစ်ဖို့ ကောင်းတယ်လို့ ပြောကြမှာပဲ၊ ဒါတင်မကဘူး၊ ဟိုတစ်ဖက်က ကောင်ကြီးကို ဝင်ဆော်ချင် ဆော်ကြမှာ၊ သူလုပ်ပုံကို ငါကတော့ မှန်တယ်လို့ မထင်ပါဘူး’

ဂျော့က တံခါးပေါက်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

‘သူ့အနေနဲ့ လင်နီကိုတော့ သတိထားပြီး ရှောင်ရင် အကောင်းဆုံးဖြစ်လိမ့် မယ်’

ဟု ပြောသည်။

‘လင်နီဆိုတဲ့ကောင်က လက်ငှေ့သမား မဟုတ်ပေမဲ့ အားကလည်းသန်၊ မြန်ကလည်း မြန်ပါတာပဲ၊ ပြီးတော့ ဘာစည်းကမ်း၊ ဘာနည်းလမ်းမှ နားလည်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး’

သူသည် လေးထောင့်စားပွဲကြီးဆီသို့ သွားကာ ထင်းရှူးသေတ္တာတစ်လုံး ကို ဆွဲယူပြီး ထိုင်သည်။ စားပွဲပေါ်မှ ဖဲချပ်များကို စုယူကာ ကုလားဖန်ထိုးနေ သည်။

အဘိုးကြီးကပါ သေတ္တာတစ်လုံးကို ယူ၍ ထိုင်သည်။

‘ဒါတွေကို ငါကပြောတယ်လို့များ ကာလေးကို သွားမပြောကြပါနဲ့ကွာ၊ သူက ငါ့ကို ရန်လုပ်နေလိမ့်မယ်၊ သူ့အဖို့တော့ ဘာလုပ်လုပ် ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ သူ့အဖေက ခြံပိုင်ရှင် သူဌေးကိုးကွ’

ဂျော့က ဖဲထုပ်ကို ချိုးလိုက်ပြီး တစ်ချပ်ချင်းလျှောက်ဝေသည်။ ထို့နောက် ဝေထားသည့် ဖဲချပ်များကို ကောက်၍ ကြည့်လိုက် ပြန်ပစ်ချလိုက် လုပ်နေသည်။

‘ဒီကာလေးဆိုတဲ့ကောင်ဟာ ခွေးမသားတစ်ယောက်နဲ့ တူပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ကတော့ ဒီလို ယုတ်ညံ့တဲ့ကောင်မျိုးတွေကို သောက်မြင်ကတ်တယ်ဗျာ’

‘အခုနောက်ပိုင်းမှာ ဒီအကောင် ပိုပြီးဆိုးလာတယ်လို့ ထင်ရတာပဲ’

ဟု အဘိုးကြီးက ပြောသည်။

‘လွန်ခဲ့တဲ့ တနင်္ဂနွေနှစ်ပတ်လောက်က သူလက်ထပ်တယ်၊ သူ့မိန်းမက သူဌေးအိမ်မှာ လိုက်နေတယ်၊ ဒီကောင် လက်ထပ်ပြီးကာမှ ပိုဆိုးလာသလိုပဲကွ’

‘သူက သူ့မိန်းမ အထင်ကြီးအောင် ဟန်ရေးဝါရေးပြချင်တယ် ထင်ပါရဲ့’

အဘိုးကြီးက သူ့အတင်းအဖျင်းကို စိတ်ဝင်စားလာအောင် လုပ်လိုက် သည်။

‘သူ့ ဘယ်ဘက်လက်မှာ လက်အိတ်စွပ်ထားတာ မင်းတို့ မြင်တယ် မဟုတ်လား’

‘အင်း... ကျုပ်မြင်သားပဲ’

‘အေး... အဲဒီလက်အိတ်ထဲမှာ ဗယ်ဆလင်လူးထားတယ်’

‘ဗယ်ဆလင် ဟုတ်လား၊ ဘာအတွက် သူ့က လူးထားရတာလဲ’

‘အေး... ငါပြောပြမယ်၊ ဒီလိုကွာ ... ကာလေးက ပြောတယ်၊ အဲဒီလက်ကို သူ့မိန်းမအတွက် နုနေအောင် လုပ်ထားတာတဲ့’

ဂျော့က ဖဲချပ်များကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေသည်။

‘ဒီကိစ္စမျိုးက လူတကာကို လျှောက်ပြောဖို့ မသင့်လောက်အောင် ညစ်ပတ်တဲ့ဟာမျိုးဗျ’

အဘိုးကြီးအနေဖြင့် စိတ်ချလက်ချ ဖြစ်သွားသည်။ ဂျော့ထံမှ ကာလေးအား ပြစ်တင်ရှုတ်ချသော စကားထွက်လာအောင် သူလုပ်နိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ အခုဆိုလျှင် သူ့အတွက် လုံခြုံသွားပြီ။ သူ့ဘာတွေပဲ ဆက်ပြောပြော ဂျော့အနေဖြင့် ကာလေးထံ ပြန်တိုင်တော့မည်မဟုတ်ဟု သူထင်သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် စောစောကထက် ယုံကြည်စိတ်ချစွာဖြင့် ကာလေး၏အတင်းကို ဆက်၍ဖောက်သည်ချသည်။

‘ကာလေးရဲ့မိန်းမကို စောင့်ကြည့်ကြဦးပေါ့လကွာ’

ဂျော့က ဖဲထုပ်ကို ထပ်ချိုးလိုက်ပြီး တစ်ချပ်ချင်းချ၍ စီနေရာမှ စိတ်မဝင်စားသည့် လေသံဖြင့်...

‘ချောသလားဗျာ...’

ဟု မေးလိုက်သည်။

‘အင်း... ချောတယ်၊ ဒါပေမဲ့ကွာ...’

ဂျော့က ဖဲချပ်များကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေသည်။

‘ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ’

‘ဒီလိုကွာ ... ကောင်မက ကြာများတယ်’

‘လက်ထပ်တာမှ နှစ်ပတ်ပဲရှိသေးတယ်၊ သူ့က ကြာများနေပြီလား၊ အေးလေ ... ဒါကြောင့်မို့ ဟိုကောင် ကာလေးက လူတကာကို လိုက်ပြီး ရန်လိုနေတာ ဖြစ်မှာပေါ့’

‘ကောင်မက စလင်းကို ပြည်တည်တည် လုပ်တယ်ဟေ့ သိလား’

ဂျော့က စိတ်မဝင်စားဟန်ဖြင့် နားထောင်နေသည်။

‘ကြားရတဲ့အတိုင်း ဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ပွဲတစ်ပွဲနဲ့
တော့ ကြုံရလိမ့်မယ်ထင်တယ်နော်’
အဘိုးကြီးက သေတ္တာပေါ်မှ ထသည်။

‘ငါ ဘယ်လိုထင်လဲ သိလား’
ဟု မေးသည်။ ဂျော့က အဖြေမပေး။

‘အင်း ငါထင်တာကတော့ ကာလေးက မိန်းမပျက် တစ်ယောက်ကို
လက်ထပ်လာတယ်လို့ ထင်တာပဲ’

‘ဒါကတော့ သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး’
ဟု ဂျော့က ပြောသည်။

‘ဒါမျိုးဖြစ်တဲ့လူတွေ ဒုနဲ့ဒေးပါ’

အဘိုးကြီးသည် တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ သူ့ခွေးအိုကြီးက
ခေါင်းထောင်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် သူ့သခင်နောက်သို့ ယိုင်တီးယိုင်ထိုးဖြင့်
လိုက်သည်။

‘အလုပ်သမားတွေ ပြန်လာရင် ကိုယ်တွေလက်တွေ ဆေးကြောဖို့ ရေ
ဇလုံတွေ သွားပြင်ထားရဦးမယ်၊ အဖွဲ့တွေ မကြာခင် ပြန်လာကြတော့မှာ ...
မင်းတို့လည်း ဘာလီအိတ်တွေ သယ်ရဦးမှာ မဟုတ်လား’

‘အင်း...’

‘ငါပြောတာတွေ ကာလေးကိုတော့ ပြန်မပြောလိုက်ပါနဲ့ကွာ’

‘ဟာ... မပြောပါဘူး’

‘မင်းတို့ ကာလေးမိန်းမကို အကဲခပ်ကြည့်ကြဦးပေါ့၊ မိန်းမပျက်တစ်
ယောက် ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာ မင်းတို့သိလာမှာပါ’

သူသည် ကျဲ့ကျဲ့တောက်ပူနေသော အပြင်ဘက် နေရောင်အောက်သို့
ထွက်သွားသည်။

ဂျော့သည် လက်ထဲမှ ဖဲချပ်များကို ချလိုက်သည်။ နေရောင်ခြည်သည်
ကြမ်းပြင်ထက်သို့ တည့်တည့်မတ်မတ် ကျလာသည်။ ယင်ကောင်များသည်
နေရောင်ထဲတွင် တဝီဝီ ပျံသန်းနေကြ၏။ အပြင်ဘက်မှ မြင်း ကကြိုးတန်ဆာ
ပလာများ မြည်သံနှင့် အလေးအပင်များ တင်လာသည့် လှည်းဝင်ရိုးသံများ
ကြားရသည်။ ပြီးတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာမှ အော်၍ ခေါ်သံ။

‘ဟေ့ မြင်းထိန်းဘတ်ခဲ၊ မြင်းထိန်းဘတ်ခဲရေ’
ထို့နောက်

‘ဒီလူမည်း ငနာကောင် ... ဘယ်များ သွားသေနေပါလိမ့်ကွာ’
ဟူသော ရေရွတ်သံ။

ကျောသည် လက်ထဲမှ ဖဲချပ်များကို ပစ်ချလိုက်ပြီး လင်နီကို လှမ်းကြည့်
သည်။ အိပ်စင်ပေါ်၌ လှဲနေသော လင်နီကလည်း ကျော၏ အရိပ်အခြည်ကို အကဲ
ခတ်လျက် ရှိလေသည်။

‘ဒီမယ်လင်နီ၊ ငါတော့ ဒီနေရာလည်း ဟန်မယ်မထင်ဘူး၊ ဟို ကာလေး
ဆိုတဲ့ ငနာနဲ့ ပြဿနာဖြစ်ဦးမှာပဲ၊ ဒီကောင်စားမျိုးကို ငါအရင်က ကြုံခဲ့ဖူးတယ်ကွ၊
သူမင်းကို ရန်စသွားတာ၊ မင်းက သူ့ကိုကြောက်နေပြီလို့ ထင်သွားပုံရတယ်၊
အခွင့်အခါသင့်လာရင် မင်းကို ထိုးလားကြိတ်လားလုပ်မှာ သေချာတယ်’

လင်နီ၏ မျက်လုံးများသည် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှုကို ဖော်ပြနေကြသည်။

‘ငါ ပြဿနာ မဖြစ်ချင်ဘူးကွာ’

ဟု ပြောသည်။

‘ငါ့ကို ထိုးလားကြိတ်လား မလုပ်အောင် သူ့ကို တားပေးပါ ကျောရာ’
ကျောသည် ထိုင်ရာမှထကာ လင်နီထံသို့သွား၍ လင်နီ၏ ဘေး၌ဝင်ထိုင်
သည်။

‘ဒီလိုကောင်နာမျိုးကို ငါသိပ်ပြီး သောက်မြင်ကတ်တယ်’

ဟု ရေရွတ်သည်။

‘ဒီလို ကောင်စားမျိုးတွေ အများကြီး တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်၊ ဟိုအဘိုးကြီး
ပြောသွားသလိုပဲ ကာလေးဆိုတဲ့ ကောင်ကတော့ အခွင့်အလမ်း ပေါ်လာရင်
ရအောင်ယူမှာပဲ၊ ဖြစ်ကြပြီဆိုရင်လည်း သူကပဲ အမြဲအပေါ်စီးထားမှာ သေချာတယ်’
သူသည် စကားကို မဆက်သေးဘဲ အတန်ကြာမျှငေး၍ စဉ်းစားနေသည်။

‘တကယ်လို့ သူက မင်းကို ပြဿနာ လာလုပ်ရင် ငါတို့ပဲ ဒုက္ခရောက်
မှာ ...၊ အဲဒါကိုတော့ မင်း မြဲမြဲမှတ်ထား၊ သူကခြံရှင်ရဲ့သားကွ၊ ဒီမှာလင်နီ ...
မင်း သူနဲ့ ကင်းအောင်နေကွာ ... ဟုတ်လား၊ သူ့ကို ဘယ်တော့မှ စကားမပြောနဲ့၊
တကယ်လို့ သူ ဒီကိုလာတယ်ဆိုပါတော့၊ မင်းက သူနဲ့ဝေးအောင် အခန်းရဲ့
ဟိုဘက်မှာသွားနေ ဟုတ်လား၊ ငါပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်မယ်မဟုတ်လား လင်နီ’

‘ငါ ဒုက္ခ မဖြစ်ချင်ပါဘူးကွာ’

ဟု လင်နီက ညည်းညည်းညူညူ ပြောသည်။

‘ငါ့သူ့ကို ဘာမှမလုပ်ပါဘူး စိတ်ချပါ’

‘အေးကောင်းတယ်၊ ကာလေးက ရန်စလို့ မင်းသွားပြီး ယှဉ်ရင်တော့ ...’

မင်းအတွက် ကောင်းလမ်းမရှိဘူး လင်နီ၊ မင်း သူနဲ့ ဘာတစ်ခုမှ မပတ်သက်
အောင်နေ၊ မင်း ငါပြောတာ မှတ်မိရဲ့လား’

‘အေးပါကွာ ... ငါ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောပါဘူး’

အပြင်ဘက်မှလာနေသော အလုပ်သမားများ၏ အသံသည် တဖြည်းဖြည်း
နှင့်နီးကပ်လာသည်။ ခွာသံများ တချွင်ချွင်မြည်နေသော သံကြိုးသံများ၊ စကား
ပြောသံများ အသံဗလံအားလုံးသည် ကျယ်လောင်လာသည်။ အလုပ်သမားများ
သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခေါ်ကြအော်ကြနှင့် ဆူညံလျက်ရှိသည်။
လင်နီ၏ဘေး၌ ထိုင်နေသော ဂျော့သည် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ စဉ်းစားတွေးတော
နေဆဲ လင်နီက ကြောက်ဆုတ်ဆုတ်လေသံဖြင့် မေးသည်။

‘မင်း ငါ့ကိုများ ဒေါသဖြစ်နေသလား ဂျော့’

‘ငါမင်းကို ဒေါသမဖြစ်ပါဘူးကွ၊ ဟို ကာလေး ဆိုတဲ့ အကောင်ကို
ဒေါသဖြစ်တာပါ။ ငါတို့အနေနဲ့ ဒီမှာလာပြီး နားအေးပါးအေး အလုပ်လုပ်လိုက်ရင်
ငွေနည်းနည်းပါးပါးလောက် စုမိမှာပဲလို့တွက်ထားတာ၊ များများတော့ မဟုတ်ပါဘူး
ဒေါ်လာတစ်ရာလောက်ပေါ့’

သူ့အသံသည် သူ့စိတ်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုံးဖြတ်၍ ရသွားသည့် လေသံ
သို့ ပြောင်းသွားသည်။

‘မင်း ကာလေးနဲ့ ကင်းအောင် နေကွာ၊ လင်နီ’

‘စိတ်ချပါကွာ ... နေပါ့မယ်၊ ငါစကားတစ်လုံးမှ မပြောပါဘူး’

‘သူ လိုချင်တဲ့ ပုံစံမျိုးမဖြစ်အောင် နေပေါ့ လင်နီရာ၊ ဒါပေမဲ့ တကယ်
လို့ ဒီခွေးမသား မင်းကို ထိုးလားကြိတ်လား လုပ်ရင်တော့ ထိုက်တန်တာကို
ရပစေပေါ့’

‘သူနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ဟာက ဘာလဲကွ ဂျော့’

‘ကိစ္စမရှိဘူး... ကိစ္စမရှိဘူး၊ အချိန်ကျတော့ ငါ မင်းကို ... ပြောပြမယ်၊
ငါကတော့ ဒီလိုကောင်စားမျိုးကို မုန်းတယ်ကွာ၊ ဒီမယ် လင်နီ ... တကယ်လို့
မင်းဒုက္ခရောက်ရင် မင်း ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ငါပြောထားတယ်လေ၊ မင်း
မှတ်မိသေးရဲ့လား’

လင်နီက တံတောင်ဆစ်တစ်ဖက်ကို မြှောက်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာသည်
ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ စဉ်းစားနေရသဖြင့် ရှုံ့လျက်ရှိသည်။ ထို့နောက် ဝမ်းနည်းနေပုံ
ပေါက်သော သူ့မျက်လုံးများဖြင့် ဂျော့၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။

‘ငါ ဒုက္ခဖြစ်ရင် မင်းက ငါ့ကို ယုန်ကလေးတွေ ထိန်းခွင့်မပေးတော့
ဘူးတဲ့’

‘ဟာ... ငါပြောတာ အဲဒါမဟုတ်ပါဘူးကွ၊ မနေ့ညက ငါတို့အိပ်ခဲတဲ့နေရာကို မင်း မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား၊ မြစ်ဘေးက နေရာလေကွာ’

‘အေး...ဟုတ်တယ်၊ ငါမှတ်မိပြီ၊ ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်၊ ငါ ကောင်းကောင်းမှတ်မိပြီ၊ အဲဒီနေရာကို ငါ သွားပြီး ချုံတောထဲမှာ ပုန်းနေရမယ်’

‘မင်းဆီ ငါရောက်လာချိန်အထိ မင်း ပုန်းနေရမယ်၊ မင်းကို တခြားလူတွေမမြင်အောင် နေရမယ်၊ မြစ်ဘေးက ချုံတောထဲမှာ ပုန်းနေရမယ်၊ အဲဒီစကားကို ထပ်ပြောစမ်း’

‘မြစ်ဘေးကချုံတောထဲမှာ ပုန်းနေရမယ်၊ မြစ်ဘေးက ချုံတောထဲမှာ ပုန်းနေရမယ်’

‘တကယ်လို့ မင်းဒုက္ခရောက်ရင်...’

‘တကယ်လို့ ငါဒုက္ခရောက်ရင်...’

အပြင်မှ ဘရိတ်အုတ်သံတစ်ချက် စူးစူးဝါးဝါး ပေါ်ထွက်လာသည်။ ပြီးတော့ အော်၍ခေါ်သံ။

‘မြင်းထိန်း ဘတ်ခဲရေ... ဟေး... မြင်းထိန်း ဘတ်ခဲ’

‘အခုနက စကားတွေကို မင်းဘာသာ မင်းတစ်ယောက်တည်း ပြောနေလင်နီ၊ ဒါမှ မင်းမမေ့မှာ’

ရှေ့တံခါးပေါက်မှ နေရောင်သည် လေးထောင့်ကွက် ထိုးကျလာသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး မော့ကြည့်လိုက်ကြသည်။ တံခါးဝမှရပ်ပြီး အတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်နေသော မိန်းမတစ်ယောက်၊ ထူထဲသော နှုတ်ခမ်းများသည် နှုတ်ခမ်းနီဆေးများကြောင့် ရဲတွတ်နေသည်။ မျက်လုံးများက ပြူးပြူး၊ လက်သည်းများက နီရဲရဲ၊ ဆံပင်များသည် အခွေလိုက်၊ အလိပ်လိုက်တွန့်ကာ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် တွဲလောင်းကျနေသည်။ ကိုယ်ပေါ်တွင် အိမ်နေရင်းဝတ်သည့် ချည်ထည် အဝတ်အစားများ ဝတ်ထားသည်။

‘ကျွန်မ ကာလေး ကို လိုက်ရှာနေတာ’

ဟု လှမ်းပြောသည်။ အသံကတော့ ခပ်ဆတ်ဆတ် နှာသံကတော့ ပါသည်။

ကျောက တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲလိုက်ပြီးမှ ပြန်ကြည့်သည်။

‘စောစောကတော့ သူလာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခု ပြန်ထွက်သွားပြီ’

‘ဪ... ဟုတ်လား’

ဟု ဆိုကာ အမျိုးသမီးက သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်သို့ပစ်လိုက်ပြီး

တံခါးပေါင်ကိုမှီ၍ ရပ်လိုက်သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးသည် ရှေ့သို့ကော့ထွက်လာသည်။

‘ရှင်တို့က အခုမှရောက်လာတဲ့ လူသစ်တွေလား’

လင်နီ၏ မျက်လုံးများသည် အမျိုးသမီး၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို ခြေဖျားမှ ခေါင်းဖျားအထိ လှည့်လည်ကျက်စားနေကြသည်။ အမျိုးသမီးသည် လင်နီကို ပြန်မကြည့်သော်လည်း ခေါင်းတမော့မော့ လည်တခါခါနှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ကြွကြွရွရွ ဖြစ်လာပြီး သူ့လက်သည်းနီနီများကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

‘တစ်ခါတလေ ကာလေးက ဒီကိုလာတတ်လို့ပါ’

ဟု ပြောသည်။

‘အခု သူ ဒီမှာမရှိဘူး’

ဟု ဂျော့က တိုတိုပြတ်ပြတ် လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

‘သူ ဒီမှာမရှိရင်တော့လည်း ကျွန်မက တခြားနေရာမှာ သွားရှာရတော့မှာ ပေါ့လေ ... ဟုတ်လား’

ဟု ညုတုတုလေသံဖြင့် ပြောသည်။

လင်နီကတော့ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေဆဲ။ သူ့အဖို့ ဆွဲဆောင်မှု ရှိနေသည်။

‘ကျုပ် သူနဲ့တွေ့ရင် ခင်ဗျားလိုက်ရှာနေတယ်လို့ ပြောလိုက်မယ်’ အမျိုးသမီးက ပြုံးစေ့နဲ့လုပ်ကာ တစ်ကိုယ်လုံးကို ဆတ်ခနဲ တွန့်လိုက်သည်။

‘လူလိုက်ရှာတာကို ဘယ်သူမှ အပြစ်တင်လို့မရဘူး ထင်ပါတယ်နော်’ ဟု ပြောသည်။ သူ့နောက်ဘက်မှ လျှောက်လာနေသည့် ခြေသံများ။

သူက ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

‘ဟေး... စလင်း’

ဟု နှုတ်ဆက်သည်။

‘ဟေး... မိန်းမလှလေး’

ဟု စလင်းက ပြန်၍ နှုတ်ဆက်သည်။

‘ကျွန်မ ကာလေးကို လိုက်ရှာနေတာ’

‘မင်းက တွေ့အောင် ကြိုးစားပြီးမရှာလို့ ဖြစ်မှာပါ။ သူအိမ်ထဲဝင်သွားတာ ငါမြင်ခဲ့ပါတယ်’

ချက်ချင်းပင် အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သည့် အရိပ်အငွေ့များ ထင်ဟပ်လာသည်။